

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

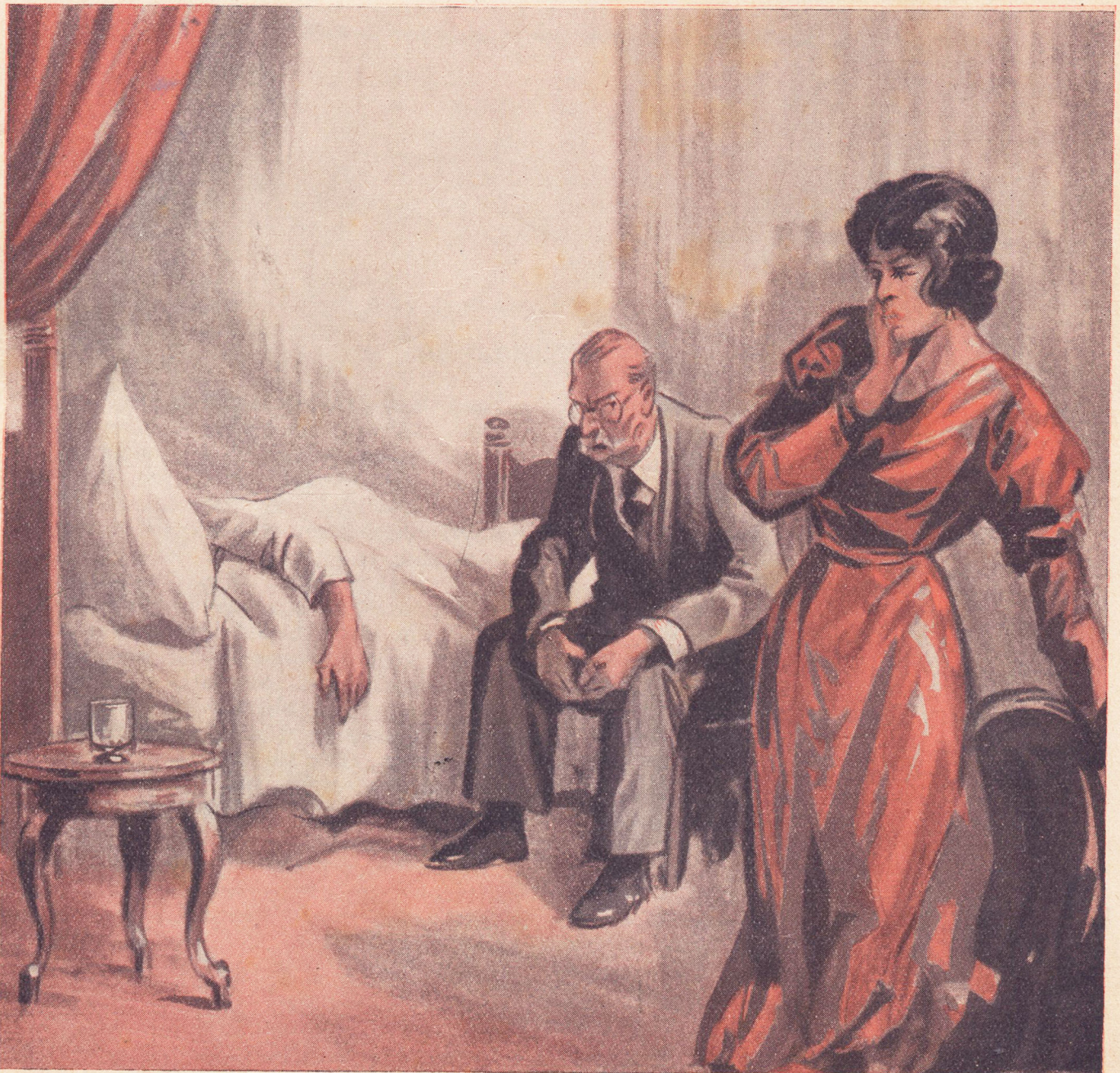
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1025

RAMES BASHYAM DE FAKIR.

20 cent

Gravin Eleonora moest zich aan de stoel vasthouden, toen zij dit hoorde.

NIEUWE SERIE

Rames Bashyam de Fakir.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE INDISCHE FAKIR.

Sedert eenige dagen sprak geheel Londen bijna over niets anders dan over de geheimzinnige toeren en de raadselachtige goocheltrucs van den Indiër Rames Bashyam die door de directie van het „London Pavilion,” een van de voornaamste specialiteitentheaters in de Engelsche hoofdstad, was geëngageerd en daar sedert eenige dagen optrad.

De bladen hadden lange artikelen over den Indiër gewijd, die geboortig was uit Nagpur en tevergeefs hadden velen getracht, een verklaring te vinden voor de wonderbaarlijke toeren, welke hij verrichtte.

De Indiër was slechts in gezelschap van een kleinen knaap, nauwelijks acht jaren oud en twee muzikanten, die tijdens zijn optreden een eigenaardige muziek lieten hooren, terwijl het orkest zweeg.

De geïllustreerde bladen hadden een portret van hem gepubliceerd — een rijzig donkergebruind man, met groote zwarte oogen waarin een geheimzinnige gloed schitterde en gekleed in het gewaad van zijn land, een nauwsluitend

wit overkleed, dat tot boven de knieën reikte, een pantalon van witte zijde, wijd boven de knieën en nauwsluitend van daar tot aan de enkels, schoenen van marokkijnleder met kralen bestikt en waarvan de punt naar boven was gekromd en tenslotte een kunstig gevouwen hoofddoek en een breede gordel, eveneens van witte zijde, die met een sierlijken strik op de linkerheup afhing.

Het is dan ook niet te verwonderen, dat de groote, rijk versierde zaal van het „London Pavilion” tot de nok gevuld was op den avond van den dag, waarop ons verhaal een aanvang neemt.

Beneden, in de zaal en in de loges, waren de meeste dames en heeren in avondtoilet gestoken, zooals te Londen gebruikelijk is.

In een der bovenloges, bijna recht tegenover het tooneel, waren twee heeren gezeten, die bij zeer velen van de bezoekers althans van aanzien bekend waren — Lord William Aberdeen, de bekende filantroop en zijn vriend, Charles Brand.

De eerste was een man van ruim veertigjarigen leeftijd en aan de slapen begon het haar eenigszins te grijzen.

Maar als hij zich bewoog, dan zag men aanstonds, dat hij nog beschikte over een jeugdige veerkracht en dat er slechts weinig takken van sport waren, die geheimen voor hem hadden.

Hij was iets minder dan zes voet lang, evenredig gebouwd en zijn gespierd lichaam scheen de grootste vermoenenissen met gemak te kunnen trotseeren.

En dat was ook wel noodig, want herhaaldelijk maakte Lord Aberdeen lange reizen in woeste en nog onbekende streken, slechts vergezeld door zijn vriend — die tevens de taak van secretaris op zich had genomen — een nog jonge man, met een blozend gezicht en blauwe oogen en van zijn trouwen chauffeur James Henderson.

De staalgrijze oogen, het hooge gladde voorhoofd, de fraai geteekende wenkbrouwen, de sterke, rechte neus, maar vooral de scherp geteekende mond, wezen op een wilskracht, die door niets aan het wankelen is te brengen, en ook op een ontombaren moed.

Het was aan velen, die hier zaten, bekend, dat Lord Aberdeen schatten besteedde aan liefdadige doeleinden, al stelde hij alles in het werk om dit zoo geheim mogelijk te doen.

Maar wat zij niet wisten, dat was, dat deze man in zijn onberispelijk rokcostuum, die daar zoo indolent achterover leunde in zijn fauteuil, in het geheim nog heel wat meer geld besteedde aan dit doel!

En wat nog veel minder bekend was — dat was de ware aard van Zijne Lordschap, de middelen, welke hij toepaste — dat was zijn naam: John Raffles.

Ja, deze algemeen bekende filantroop, de man, wiens naam voorkwam bovenaan de lijsten van alle instellingen van liefdadigheid, tot wien zij zich het eerste richtten, wanneer de bodem van hun kas te zien kwam, was de op Scotland-Yard als een booze ziekte gevreesde Groote Onbekende alias John Raffles, de man met de vele namen, de talrijke adellijke titels, het groote aantal huizen, hetwelk hij bezat of in huur had in alle groote steden van Europa.

Ook Raffles was door zijn nieuwsgierigheid hierheen gebracht.

Op de Windsor Club, waarvan hij Vice-President was, had hij eenige leden vol geestdrift hooren spreken over de verrichtingen van den Indischen goochelaar en ofschoon

hij op dit gebied reeds zeer veel gezien had, ook in het eigen land van den Indiër, zoo had hij toch het plan opgevat, ook de toeren van dezen Rames Bashyam eens te gaan bewonderen.

Hij had in dit specialiteitentheater, waar alleen het neusje van den zalm een engagement kon krijgen, een eigen loge en hij behoefde zich dus nimmer te haasten, als plotseling het denkbeeld bij hem opkwam, daar een deel van den avond door te brengen.

De Indiër zou optreden als eerste na de pauze, en thans vertoonden eenige eerste rangs rekwerkers hunne kunsten.

Charles Brand volgde aandachtig de toeren en toen zij zich onder daverend applaus hadden teruggetrokken wendde hij zich tot Raffles met de opmerking:

„Zij zijn werkelijk zeer goed, vindt je ook niet, Edward?“

„Zij werken gracicus en dat beteekent voor mij al heel veel,“ antwoordde Raffles. „Ik ken rekwerkers, die misschien meer spierkracht hebben, maar men kan zich bij hen nooit losmaken van den indruk, dat daar twee of drie mannen doende zijn, zich ontzaggelijk in te spannen en dien indruk mogen wij nooit krijgen. Als de acrobaat het niet kan doen voorkomen, alsof hij zijn toeren zoo maar voor de aardigheid verricht, om zich een weinig te vertreden — dan heeft hij de bovenste sport nog niet bereikt. Ik erken echter, dat het zeer moeilijk is, het zoover te brengen.“

De lichten in de zaal waren weder ontgloeid en Raffles liet zijn bliken nogal lusteloos in het rond waren, totdat zij gevestigd bleven op een loge schuin tegenover de zijne gelegen.

Daar zat een man van een jaar of vijf en veertig, met een bleek, ziekelijk gelaat, holle oogen, een ingevallen borst en smalle, afhangende schouders.

Naast hem was een vrouw gezeten, wier schoonheid onmiddellijk moest opvallen.

Zij had een olijkleurig, zuiver ovaal gelaat, waarin twee amandelvormige oogen brandden, een kleinen rooden mond, blinkend witte tanden, die zij herhaaldelijk toonde, als zij lachend sprak met een jongen man, die zooveen de loge was binnengetreten en zich over haar heenboog, en een schoon gevormd lichaam, dat tot model had kunnen strekken aan een Rodin of een Fargas.

De man naast haar sprak niet mede, maar bestudeerde met afwezigen blik de zaal beneden hem, nu en dan zijn lange beenige vingers beschouwend.

„Is dat niet Graaf Philip Houston?“ vroeg Raffles op zachten toon.

„Ja, met zijn vrouw Eleonore,“ antwoordde Charles.

„Hij schijnt dus weder genezen te zijn?“

„De dokters hebben hem tenminste weer opgelapt, naar het schijnt,“ antwoordde Charles op meewarigen toon. „Hij ziet er echter niet fameux uit.“

„Nee, zeker niet,“ hernam Raffles. „Ik geef hem nog eenige jaren en meer niet. Ik zou eigenlijk wel eens willen weten, wat die buitengewoon schoone en nog jonge vrouw, die zeker niet ouder is dan 'n jaar of dertig, er toe gebracht kan hebben, met den Graaf te trouwen.“

„Ik zou je de cronique scandaleuse omtrent die twee wel kunnen vertellen, Edward,“ gaf Charles te kennen, „maar ik betwijfel zeer, of je er belang in zoudt stellen. Laat het genoeg zijn, dat de vrouw arm, maar de man daarentegen zeer rijk was!“

„Dat verklaart veel,“ zeide Raffles met een ironisch lachje. „Zij heeft natuurlijk minnaars?“

„Dat fluistert men tenminste. Maar laat ik haar recht doen wedervaren. Zij mag dan minnaars hebben — maar dan toch nooit meer dan een tegelijk!“

„Het kan ook bijna niet anders — het geheele uiterlijk van die vrouw wijst erop dat zij in geen opzicht bevrediging vindt bij dezen man, lang voor zijn tijd oud, een wrak, een wandelend lijk. Wat mij betreft — ik zou die vrouw kunnen veroordeelen, omdat zij destijds haar jeugd verkocht heeft voor geld, maar nooit omdat zij nu elders zoekt, wat die vervelende zwakke stumperd haar niet kan bieden.“

De bezoeker van de loge had met een diepe buiging afscheid genomen van Gravin Eleonore en Graaf Philip familiaar toegeknikt, als een oud vriend en verliet daarop de loge weder, maar slechts om plaats te maken voor een tweeden heer, ook jong, ook in avondtoilet gestoken, en blijkbaar ook een vriend des huizes, die even knikte naar den Graaf en toen dadelijk een gesprek met Eleonore begon.

„Zij behandelen hem als lucht!“ zeide Charles zachtjes.

„Ja, het is wreed, maar het is natuurlijk,“ hernam Raffles. „Hij behoort eigenlijk reeds niet meer tot de levenden, men neemt niet meer notitie van hem, dan van het een of andere meubelstuk. En toch beheerschte deze man, die daar als een zak zand in zijn stoel

ligt, nog altijd voor een groot gedeelte de Londensche geldmarkt. Jij zult het natuurlijk even goed weten als ik, hoe ongelooflijk rijk hij is!“

„Ja, maar op een paar millioenen na, zou ik het toch niet kunnen taxeeren,“ zeide Charles.

„Willen we naar den foyer gaan?“

„Als het daar frisscher is dan hier, dan ben ik tot je dienst. Het lijkt er wel wat op, alsof men hier de temperatuur zoo Indisch mogelijk wil houden, ten gerieve van onzen Fakir.“

De twee vrienden stonden op en richtten hunne schreden naar den ruimen foyer, waar het inderdaad heel wat frisscher was dan in de zaal, want alle ramen, welke uitzicht gaven op Piccadilly-Circus, stonden wagenwijd open.

Raffles en Charles gebruikten iets, rookten hun sigaret en keerden naar hunne plaatsen terug.

Even later werd de zaal donker gemaakt en toen het scherm onder doodsche stilte werd opgehaald, het orkest zweeg, vertoonde zich een eigenaardig schouwspel aan de bezoekers.

Het tooneel werd op mystieke wijze verlicht door een aantal lampions, die in rijen naast elkander hingen aan ijzerdraad, die van de linksche naar de rechtsche coulissen waren gespannen.

Zij waren van zijde, inplaats van papier en straalden een zacht, bestemd licht uit, maar dat toch helder genoeg was, om duidelijk te laten onderkennen wat er op het tooneel zou voorvallen.

Vooraan, rechts van het tooneel, zaten de twee muzikanten, Indiërs, die slechts met een heupdoek en hun hoofddoek bekleed waren.

De eene trommelde met de knokkels en de muis van de rechterhand op een trommel van languitgerekten vorm, die een helderen klank gaf, geheel ongelijk van onze orkest-trommels, terwijl de andere een eigenaardig gevormd snaarinstrument betokkelde, met een zeer langen hals en bespannen met zeven snaren.

Nu en dan wisselde hij dit af door een strijkstok te grijpen, die naast hem lag, om daarmee een wonderlijke melodie aan het instrument te ontlokken.

Aan den linkerkant zat een kleine knaap met de beenen onder het lichaam gekruist, zoo onbewegelijk, alsof hij uit brons gegoten was. Ook hij had geen ander kleedingstuk aan dan een blauwen heupdoek.

Zijn hoofdhaar was kortgeknipt, zijn zwarte

oogen staarden naar een punt in de verte, maar schijnbaar zonder iets te zien.

Op het tooneel stonden voorts een kleine tafel, een groote mand en eenige andere voorwerpen.

Eenigen tijd bleef de muziek doorspelen en toen verscheen Rames Bashyam, gehuld in een wijden, roodzijden mantel.

Hij schreed langzaam voort tot midden op het tooneel en wierp plotseling dien mantel weg.

Er ging een zucht van verbazing door de rijen der toeschouwers, want nog zelden had iemand zulk een onberispelijk gevormd lichaam gezien, zoo volkomen evenredig gebouwd, zoo schoon.

De huid glansde als gepolijst brons, de armen waren krachtig gespierd en toch volstrekt niet dik, de beenen slank en van een klassieken vorm.

De voeten waren bekleed met sandalen van biezen en de hoofddoek was kunstig gevouwen.

De Indiër wikkelde nu zorgvuldig dezen doek los, waarschijnlijk om te beletten, dat men zou meenen, dat hij in dezen doek kleine voorwerpen kon verbergen en stond daar nu, alleen bekleed met een vuurroode lap, die strak om zijn leden gegord was.

De knaap was plotseling uit zijn onbewegelijkheid ontwaakt en opgesprongen, zoodra de goochelaar op het tooneel kwam.

De fakir trok de mand, die den vorm had van een kalebas, op het midden van het tooneel keerde haar om en om, liet er den knaap in plaats nemen, die de mand geheel scheen te vullen en maakte het deksel dicht.

Toen nam hij in de linkerhand een vijftal spitse en vlijmscherpe degens en stak deze op verschillende plaatsen dwars door de mand heen, zoodat de vijf punten er aan den anderen kant weder uitkwamen.

Hier en daar gilden een paar dames, want zij konden niet anders gelooven, of de degens hadden den armen knaap moeten doorboren.

Maar de fakir opende met een vlugge beweging weder het deksel en reikte den knaap de hand, die ongedeerd en al zijn blinkend witte tanden in een lach toonend, opsprong en zijn oude plaats weder innam.

Daarop keerde hij de mand met de opening naar het publiek en de vijf schitterende klingen waren duidelijk zichtbaar, kris en kras door de mand heengestoken.

Vervolgens greep de fakir een bamboe van omstreeks vijf meter lengte, trad zoover naar

voren, dat de friezen van het tooneel hem niet meer konden hinderen, zette het ondereinde van den zwiependen bamboe op zijn rechter-schouder en het volgend oogenblik was de knaap naar boven geklommen en verrichtte nu aan den top van den bamboe verschillende halsbrekende toeren.

En intusschen bleven de muzikanten aanhoudend een zonderlinge melodie ten gehoor brengen, telkens en telkens opnieuw herhaald.

De fakir zette zijn toeren voort en iedere toer was weer wonderlijker en ongelooflijker dan de voorafgaande — er daalde een regen van rozen op het tooneel neer zonder dat iemand met mogelijkheid kon zeggen, waar ze vandaan kwamen, daar er een groot zwart doek bij wijze van hemel over de geheele breedte en lengte van het tooneel werd gespannen, hij liet den knaap in een geheel vrij staanden bamboestok klimmen, zonder dat deze ergens steun had en tenslotte tilde hij den kleinen jongen op zijn rechterhand, waarbij hij hem de beide voeten omklemde, zwaaide even een grooten doek voor hem heen en weder en toen de doek viel, was de knaap verdwenen!

Het publiek barstte in een applaus uit, dat de zaal deed daveren en tot zes malen toe moest de fakir terugkomen, om met een onbewogen gezicht, dat zelfs niet glimlachte, te bedanken voor de toejuichingen, die hem werden toegezwaaid.

„Hoe vindt je het?” vroeg Charles Brand, toen het doek voor de laatste maal gevallen was.

„De man is niet beter of slechter dan het grootste gedeelte van zijn landgenooten, die zich met goochelen bezighouden, mijn jongen,” antwoordde Raffles. „Deze Rames echter heeft er slag van om zijn nummer „goed aan te kleeden,” zooals men dat noemt. Hij weet drommels goed, wat indruk maakt op ons Westersch publiek. Wat de toeren zelf betreft, ik wist het reeds lang dat de Indiërs tot de beste goochelaars ter wereld behooren, op de Japanners na, misschien, ik moet je eerlijk zeggen, dat ik als kunstenaar het prachtige lichaam van dien man meer bewonderd heb dan zijn toeren — al erken ik, dat hij ze zonder fout verrichtte en — ik geloof, dat Gravin Eleonore er ook zoo over denkt.”

„Waarom?”

„Wel, mijn bliken zijn eenige malen afgedwaald naar de loge van Graaf Houston en de oogen van zijn vrouw spraken een duidelijke taal. Als ik mij niet sterk vergis dan zal de

minnaar van dit oogenblik spoedig hebben uitgediend....”

„Maar Edward!” riep Charles verontwaardigd uit. „Denk je nu werkelijk, dat een Gravin zich zoo ver zou verlagen?”

„Een oogenblikje, Charles — je chauvinisme speelt je weer parten. Je bent helaas besmet met de kwaal van bijna al mijn landgenooten — je beschouwt het gekleurde ras als volkomen minderwaardig. Wat niet volkomen blank is, dat kan volgens jou niet deugen. Een vrouw echter kent dat onderscheid niet. En zeker niet een vrouw als Eleonore. Bovendien voor zij met den Graaf huwde, was zij maar een eenvoudig burgermeisje.”

„Ik geloof toch niet, dat ik me je verwijt behoef aan te trekken,” hernam Charles op gekrenkten toon. „Maar bruin of blank — die man is een variété-artist, al omhult hij zijn toeren dan ook met een waas van geheimzinnigheid!”

„Het verheugt me, dat je dit nu zelf erkent, mijn waarde,” hernam Raffles droogjes, „want als ik mij niet vergis, wilde je mij zoeven je bewondering voor de kunsten van dien Indiër opdringen, die niet anders dan opgeschroefd zou kunnen zijn. En nu zullen we, met je goedvinden, maar eens heen gaan. Wat er nu nog komt, boezemt mij niet veel belang in. Er is een buikspreker en ik zelf heb het in die nuttige kunst ver gebracht. Dan is er nog een dame met gedresseerde varkens en in deze kan ik slechts behagen hebben, als zij in den vorm van een karbonade worden opgediend. Het werk wordt bekroond door een zangeres — en ik weet niet, wat erger is dan een blatende variété-sopraan, of het moesten er twee zijn.”

Raffles was onder deze boutade reeds opgestaan en de beide mannen verlieten even later het specialiteitentheater.

BATCO DE **WERELD** **COUPONS**

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.**

EEN UITNOODIGING VAN GRAVIN ELEONORE.

Een paar dagen waren voorbij gegaan sedert den avond, waarop Raffles en Charles het bezoek aan het London Pavillion hadden gebracht.

De bewondering voor den Indischen fakir was zoo noodig nog toegenomen en hij vormde dan ook het onderwerp van gesprek op de „tea” van Barones Ramsgate, die een fraai huis bewoonde aan de Albert Street en die Lord Aberdeen tot haar vrienden rekende.

En deze had, gehoor gevende aan het verzoek van zijn grijze vriendin, om haar toch niet geheel en al te vergeten, op een van haar jours Henderson bevel gegeven hem naar het fraaie huis te rijden — al behoorde het niet bepaald tot zijn aangenaamste uitspanningen, deze soort bijeenkomsten bij te wonen.

Als hij het deed, dan was het om zijn strategische plannen op te maken, wanneer hij voornemens was bij dezen of genen rijkard een van zijn nachtelijke bezoeken te brengen, die meestal zulk een noodlottigen afloop hadden voor den bezochte, in meer dan een beteekenis!

Hij trof in de groote ontvangzaal, die met vier ramen op Hyde Park uitzag, een vrij groote en druk babbelende menigte aan, die voor het meerendeel uit dames bestond.

Zij hadden zich in kleine groepjes verdeeld en hun druk gepraat vulde de zaal met een luid gezoem.

Een viertal jonge meisjes gingen rond met theewagentjes op gummiwielen, beladen met kopjes met het geurige vocht en taartjes.

Want de Barones had een hekel aan het heen en weer geloop van bedienden en deed veel liever een beroep op de goede hulp van haar jonge vriendinnetjes.

De vriendelijke oude dame had Raffles aanstonds bemerkt en trad hem met een blijden uitroep tegemoet.

„Men ziet u dus nog wel eens terug, Lord William!” riep zij uit. „Ik dacht eigenlijk, dat gij al uw oude vrienden wildet vergeten.

Gij hebt werkelijk iets van een kluzenaar in den laatsten tijd.”

„Drukke werkzaamheden, Barones,” zeide Raffles glimlachend, terwijl hij de oude dame galant de hand kuste.

„Men weet het, waarin die drukke werkzaamheden bestaan,” hernam de Barones. „Gij en mijnheer Brand, uw vriend, zijt weder zeker bezig aan een nieuw plan voor den bouw van een ziekenhuis of iets dergelijks.”

„Dat ben ik inderdaad van plan, Barones.”

„Gij zijt een wonderlijk man, ik geloof niet dat ik hier te Londen uw wedergade zou kunnen aanwijzen!”

„Dat is misschien wel te betreuren, Barones — voor de armen en de behoeftigen,” zeide Raffles droogjes. „Als degenen, die door het blinde lot met rijkdom gezegend zijn, eens wat meer wilden beseffen, dat er naast hen, in hun onmiddellijke nabijheid duizenden leven — als men het zoo noemen wil, die zelfs het allernoodzakelijkste derven — wel, ik geloof, dat het er dan in de wereld heel anders zou uitzien. Gij echter, Barones, behoeft u mijn woorden volstrekt niet aan te trekken, ik weet, hoe mild en hoe goed ge zijt. En nu wil ik u weder overlaten aan uw taak als gastvrouw — ik geloof, dat daar vier of vijf dames toornig mijn kant uitzien, omdat ik zoo lang beslag op u leg.”

Hij maakte een diepe buiging voor de oude, grijze dame, met haar vriendelijk, rond gelaat, en liep toen langzaam de zaal verder in, uitzierende, of hij niet hier of daar een vriend kon ontdekken, maar niet, dan nadat de Barones hem had toegeroepen:

„Ik reken er stellig op, Mylord, dat gij morgenmiddag bij mij dineert! Het zal juist iets voor u zijn — wij zijn maar met weinig intieme vrienden!”

Eindelijk zag Raffles in den hoek van de groote zaal drie leden van de Windsor Club, die daar schenen te wachten, tot het aan hunne dames zou behagen een einde te maken aan

hun verblijf in het huis van Barones Ramsgate.

Raffles begaf zich naar het groepje, maar onderweg daarheen matigde hij eensklaps zijn snelheid, want hij had een paar namen opgevangen, die zijn aandacht voor een oogenblik geboeid hielden.

Hij liep juist langs een groepje tamelijk luid snaterende dames en een daarvan had de vraag gesteld :

„Weet gij het al, dat Gravin Eleonore Houston alweder een nieuwe excentriciteit heeft bedacht ?”

„Nee, wat dan ?” riepen verscheidene stemmen door elkaar.

„Zij heeft Rames Bashyam uitgenoodigd een particuliere uitvoering voor een beperkt aantal gasten in haar eigen huis te komen geven.”

„En heeft hij het aangenomen ?” werd er gevraagd.

„Ja, tegen een verbazend hoog honorarium !”

Verder vernam Raffles niets, want de dames waren alweer over een ander onderwerp bezig.

Hij liep langzaam verder, bereikte het drietal heeren en was spoedig met hen in gesprek.

En tot zijn verbazing moest hij opmerken, dat ook hier de Indiër alweer de stof moest opleveren, waarop de heeren hun onderhoud borduren.

„Ik geloof, dat die Rames tot een soort beroemdheid wordt ?” vroeg hij glimlachend, terwijl hij zich tot Henry Dunmore richtte, een der jongste leden van de club.

„Dat is waarlijk geen wonder, Mylord — want de vrouwen praten voortdurend over hem,” antwoordde de aangesprokene. „Gij zult ook moeten toestemmen, dat hij alles heeft, om de leden van het zwakke geslacht te bekoren. Hij is een vreemdeling, hij is knap, hij omhult zich met een waas van geheimzinnigheid en wat meer zegt — de faam is hier voorafgegaan, dat hij een groot vrouwenminnaar is. Hij moet reeds vele veroveringen op zijn debet hebben — en men fluistert namen van dames, die hem die veroveringen niet al te moeilijk moesten hebben gemaakt !”

„Ik geef niet veel om dergelijke praatjes,” hernam Raffles schouderophalend, „maar in dit geval zou ik mij het heel goed kunnen voorstellen. A propos, ik meen vernomen te hebben dat Gravin Houston voornemens is onzen Indiër een particuliere voorstelling in haar huis te doen geven ?”

„Zoo is het ook, Mylord — ik behoor tot de genoodigden.”

„Wanneer heeft die voorstelling plaats ?”

„Overmorgen reeds.”

„Ik zou heel wat geven, als ik er bij tegenwoordig kon zijn, want misschien is men dan wel in staat, beter na te gaan, hoe de Indiër zijn toeren eigenlijk verricht.”

„Het behoeft u maar een woord te kosten, Mylord,” hernam Dunmore, „en ik zal u gaarne introduceeren. Ik ben goed bevriend met Gravin Eleonore en mijn vrienden zullen de hare zijn.”

Raffles keek den jongen man vluchtig aan en op zijn gelaat, waarin een blos was opgestegen, las hij duidelijker, dan wanneer het hem gezegd zou zijn, van welken aard de vriendschapsbetrekkingen tusschen den knappen jongen Dunmore en Gravin Houston waren — of in ieder geval onlangs waren geweest.

Maar hij had er zijn zinnen op gezet om te worden uitgenoodigd en daarom zeide hij :

„Ik neem uw vriendelijk aanbod gaarne aan, mijn waarde Dunmore, maar zie eens, daar komt juist de dame aan, over wie wij het genoeg hadden te spreken.”

Inderdaad, zoeven was de deur geopend en de butler had met luider stem den naam van Gravin Eleonore uitgeroepen.

En daar kwam zij binnen, schooner dan ooit.

„Ga mede, Mylord, dan stel ik u aanstonds voor — wij moeten ons wat haasten, want zij is grillig en misschien is zij over vijf minuten alweder verdwenen.”

Hij had Raffles onder den arm genomen en voerde hem nu dwars door de gasten heen naar Gravin Houston, die zich met de gastvrouw onderhield.

Zij wachten op een paar passen afstand, tot de dames met een handdruk afscheid namen en daarop trad Dunmore met een buiging op de schoone jonge vrouw toe en zeide, op Raffles wijzend :

„Sta toe, Gravin, dat ik u voorstel aan Lord Aberdeen, den Vice-President van de Windsor Club, een mijner vrienden en die zich zeer gelukkig zou achten, indien hij mocht behooren tot de gasten op de soiree, waar Rames Bashyam zijn kunsten zal verrichten !”

De Gravin had even een snellen blik op den jongen man geworpen, en Raffles kende de physionomie van de vrouwen te goed, om de beteekenis daarvan niet te begrijpen. Als die man haar minnaar geweest was, dan was hij het nu niet meer !

Maar in ieder geval was hij nog haar vriend en zij antwoordde dan ook dadelijk :

„Het spreekt van zelf, dat Mylord mij welkom zal zijn.”

Zij stak Raffles de kleine welgevormde hand toe en vervolgde:

„Mijnheer Dunmore zal u wel gezegd hebben, wanneer de datum is. Wij rekenen dus op u, Mylord.”

„Ik dank u, Gravin — en ik voorspel me zelf een zeer belangwekkenden avond.”

Hij bukte zich over de hand van de jonge vrouw.

Toen hij zich weder oprichtte, zag hij in een paar oogen, waarin een raadselachtige gloed scheen te branden, en het volgende oogenblik had Gravin Eleonore hem glimlachend toegeknikt, en was zij verder gegaan.

Graaf Dunmore keek haar eenigen tijd onbewegelijk na, en Raffles zag hem in zich zelf iets prevelen, dat onmogelijk te verstaan was in het stemmenrumoer dat de groote zaal vulde.

„Een mooie vrouw, nietwaar?” vroeg hij eindelijk langs zijn neus weg.

„Ja zij is schoon, wonderlijk schoon!” antwoordde Dunmore, terwijl hij langzaam het gelaat naar Raffles wendde. „Ik vind haar schoonheid bijna angstaanjagend.”

„Gij noemt daar het goede woord, Graaf — en ik weet niet of ik de mannen zou moeten beklagen of benijden, die zich in haar gunsten mogen verheugen.”

Dunmore scheen iets te willen zeggen, maar hij bedacht zich, kneep de lippen op elkaar en ging zwijgend weder naar de andere twee leden van de Windsor Club, die op dezelfde plek waren blijven staan.

Raffles had zich echter niet bewogen en keek den jongen Graaf met een half medelijdend half spottend lachje achterna.

„Die jonge man ziet er nu juist uit, alsof hij in staat zou zijn een of andere dwaasheid te begaan, terwille van een vrouw, die klaarblijkelijk niet zeer veel om hem geeft en hem waarschijnlijk door een ander heeft vervangen, tenminste wanneer ik nog in een vrouwenoog kan lezen.”

Hij draaide zich op zijn hielen om en wist nu ongemerkt de zaal uit te komen, zonder dat de gastvrouw hem had gezien.

Op straat stond zijn groote blauwe auto te wachten, met Henderson achter het stuurwiel.

„Rijdt maar naar huis, James,” zeide Raffles.

Een half uur later hield de auto weder stil, en toen Raffles de vestibule van het fraaie huis in de Cromwell street binnentrad trof

hij er Charles aan, die juist op het punt stond heen te gaan.

„Was je van plan de deur uit te gaan, Charles! vroeg Raffles, terwijl hij zijn overjas en hoed aan Gaston, den ouden kamerbediende gaf, die was komen toelopen.

„Ja, ik was van plan eens naar dat gezin in het East End te gaan, waarover wij gisteren hebben gesproken. Er schijnt bitter gebrek te heerschen en de menschen verdienen gesteund te worden, ik heb goed geïnformeerd. En — heb jij je geamuseerd op de tea van Barones Ramsgate?”

„Ja, ongeveer zooals men zich moet amuseeren in een cellulaire gevangenis,” antwoordde Raffles schouderophalend. „Er waren hoofdzakelijk dames uit de groote wereld, en een vijftal bijbehorende echtgenooten, die als schapen door den storm opgejaagd in een hoek bijeenstonden en den zondvloed van lasterpraatjes rustig over hun hoofden lieten gaan. Maar de thee is er gelukkig goed, en voorts behoeft men er niet lang te blijven, want in dat opzicht is de gastvrouw zeer menschelijk.”

„Maar mijn hemel — waarom ga je dan toch naar dergelijke gebeurlijkheden heen, die een marteling voor je zijn,” vroeg Charles hem.

„Dat weet je wel, zij leveren menigmaal een vruchtbaar veld op ter voorbereiding van een of andere onderneming, waarvan de brandkast van een rijken Hans het brandpunt vormt. De dames hebben de gewoonte gemeen met de kippen om zeer luid te kakelen en men vangt allicht iets op, wat van nut kan zijn. Maar ditmaal werd ik toch door een ander motief gedreven — ik hoopte iets anders te vernemen van mijn vriend den Indischen goochelaar.”

„Wat wil je dan toch van hem?” vroeg Charles verbaasd.

„Ik wil volstrekt niets van hem — ik stel alleen zeer veel belang in dien man, en ook in Gravin Houston.”

„Waarom noem je hen tezamen?”

„Omdat ik geloof, dat ze gerust tezamen genoemd mogen worden. Weet je dat ze hem heeft uitgenoodigd om een particuliere uitvoering in haar huis te komen geven?”

„Nee, dat is nieuws voor mij. Zeide men dat bij Barones Ramsgate?”

„Ja, een jongedame schreeuwde het zoo luid, dat men het op een mijl afstand wel had kunnen hooren. Het werd trouwens even later bevestigd door Henry Dunmore, die er ook was. Hij kent Gravin Houston — — — zeer intiem, en op mijn verzoek stelde hij mij

dadelijk aan haar voor en zeide — wat de waarheid was — dat ik gaarne getuige zou willen zijn van de bijzondere toeren van den Indiër."

„Waarop zij je natuurlijk uitnoodigde?"

„Ja, zij kon bezwaarlijk anders."

„Dus je denkt daarheen te gaan?"

„Zonder twijfel. Er is voor mij niets zoo belangwekkend, als het gadeslaan van een groeiende passie tusschen twee menschen, die in levensbeschouwing, in ras en in godsdienst zoover van elkaar afstaan dan die twee."

„Maar is er dan iets dergelijks gaande?"

„Daar ben ik zeker van. Ik heb haar gelaat nauwkeurig gadeslagen, toen er over den Indiër gesproken werd, en al is een vrouw uit den aard der zaak een goede tooneelspeelster — voor mij kan zij haar ware gevoelens toch

moeilijk verborgen houden."

„Maar welk nut zou het je kunnen opleveren, als je vermoedens naderhand bewaarheid blijken?"

„Geen nut hoegenaamd — het is in dit geval louter een zielkundige studie. Je weet hoezeer alles mij boeit wat in verband staat met de menschelijke ziel, vooral op het gebied van de liefde en den haat, twee begrippen, welke elkander trouwens volkomen dekken, lees er Strindberg of Ibsen maar eens op na. Maar laat ik je niet langer ophouden, die arme menschen daarginds zullen zoo gelukkig zijn, als je hun goede tijding komt brengen."

Hij klopte Charles op den schouder en daarop verliet deze het huis om uit naam van Lord Aberdeen geld en troostende woorden te gaan brengen in een huis waar armoede en wanhoop heerschten.

DE INTRIGE WORDT GESPONNEN.

Raffles was bezig, staande voor den grooten spiegel in zijn slaapkamer, met zorg zijn witte das te strikken.

Hij stond in zijn hemdsmouwen, een weinig wijdbeens, en besteedde schijnbaar al zijn zorg aan het kleine stukje linnen.

Charles zat op een gemakkelijke rustbank en keek toe.

En met zijn kin in de hoogte begon Raffles :

„Er is niets wat een man zoo goed vooruit helpt in de wereld, als een goed gestrikte witte das. Als ik bijvoorbeeld Iste Minister was en ik had een post als Gezantschapsattaché te vergeven, dan zou ik alle aanbevelingen van den aspirant eenvoudig ter zijde schuiven, en alleen kijken naar de wijze waarop hij zijn das gestrikt heeft. Een scheef gestrikte das wijst op een lichtzinnigen al te oppervlakkigen aard, een das waarvan de eene helft grooter is dan de andere, wijst op onbetrouwbaarheid, nonchalance en vergeetachtigheid, maar de man wiens strikdas volkomen recht zit en aan weerszijden van den knoop precies even lang, dien man zou ik gerust mijn geheele kapitaal toevertrouwen, hij is eerlijk als goud, punctueel, bezadigd en trouw."

Charles barstte in lachen uit en zeide toen :

„Dat alles is goed en wel, maar hoe zou je dan iemand beoordeelen, die een confectiedas droeg?"

„O, iemand met een confectiedas zou natuurlijk nooit in aanmerking komen als Gezant-

schapsattaché," antwoordde Raffles kortaf.

„De gemaakte das wijst op een ordinaire inborst, op luiheid, op gemis aan fantasie en op verregaande burgerlijke aandriften. Ik zou nimmer de vriend kunnen zijn van een man die gemaakte dassen droeg."

Raffles had nu zijn kunstbewerking vol-eindigd, en schoot zijn rok aan.

„Ik heb je hier laten komen, Charles om over dit nieuwe kleedingstuk te oordeelen," ging Raffles voort. „De das is een belangrijk kleedingstuk — en zelfs op het fijnste overhemd, naar maat gesneden, misstaat een slecht gestrikte das. Zij kan den indruk van het geheel bederven — maar toch — de rok is en blijft het hoogste punt. Ik ken weinig zulke gruwelijke dingen als een rok, die niet behoorlijk gesneden en getailleerd is. Als ik nu eenmaal zulk een kleedingstuk moet dragen, wanneer ik mij naar een soirée begeef, dan wil ik ook niet gelijken op een kellner, maar dan wil ik een kleedingstuk dragen, waarin „lijn" zit."

„Je nieuwe tailleur is een meester!" riep Charles uit. „Ik heb het altijd gezegd, de Duitschers, de Oostenrijkers en de Bohemers zijn verreweg de beste tailleurs ter wereld. Daarmede vergeleken zijn onze Engelsche coupeurs poovere knoeiers, zonder eenig artistiek begrip, en die in het fijne zwarte laken rond knippen, als een schapenscheerder in de wol."

„Dan ben ik tevreden," zeide Raffles.

Hij bekeek zich nog eens in den grooten

staanden spiegel, was blijkbaar voldaan over het onderzoek, wierp een blik op het fijne vierkante horloge, dat in zijn vestzak stak, en zeide :

„Het wordt mijn tijd.”

„Ik hoop, dat je je zult amuseeren, en dat je er nu achter komt, hoe de toeren van den Indiër eigenlijk in elkaar zitten,” zeide Charles terwijl hij Raffles de hand drukte.

„Wat de laatste betreft, maak ik mij geen groote illusies — want al ligt men er met den neus vlak op, men doorschouwt de zaak toch niet,” hernam Raffles lachend.

Hij wierp zijn overjas over den arm, die reeds gereed lag, greep zijn hoogen hoed, en verliet het vertrek, om, na eenige gangen te zijn doorgedaan, en de trap te zijn afgedaald, door de vestibule naar de voordeur te schrijden, welke Gaston reeds geopend had.

„Je kunt vroeg naar bed gaan, Gaston,” zeide Raffles op vriendelijken toon. „Tenzij dat mijnheer Brand je ergens voor noodig mocht hebben, want ik zal wel laat thuis komen.”

Hij knikte den trouwen bediende, die reeds zoovele jaren in zijn dienst was, nog eens toe en stapte het huis uit, en op de groote auto toe, die reeds buiten stond te wachten.

„Naar het huis van Graaf Houston, James,” riep hij den chauffeur toe.

Hij stapte in en trok het portier dicht.

De groote limousine zette zich in beweging, en ongeveer twintig minuten later stond hij stil voor een zeer fraai huis, in Lincolns Inn.

Het geheele huis was helder verlicht, en er reden nog voortdurend auto's aan.

De groote voordeur was wijd geopend, en daardoor kon men in de geweldige groote vestibule zien, tot aan het begin van de dubbele, marmeren trap, die naar een groote gaanderij voerde, welke aan drie kanten langs de vestibule liep.

Daar stonden vier bedienden in een deftige livrei gereed om de gasten te ontvangen en van hun overgoed te ontlasten.

Bovenaan de trap had de butler post gevat, in het volle besef van zijn waardigheid, in den rok, en met witte handschoenen aan, die den gasten verder den weg wees.

En dat mocht wel, want het huis van Graaf Houston was zeer groot, eigenlijk veel te groot voor een echtpaar in hun omstandigheden, zonder kinderen, en zonder inwonende bloedverwanten.

Het telde zeker twintig kamers, en negen daarvan waren voor de vrouw des huizes

ingericht, — maar zij gebruikte er zelden meer dan een paar tegelijk, waarbij zij op grillige wijze telkens andere vertrekken koos, die dan weder geheel opnieuw moesten worden ingericht.

Naar de kosten vroeg zij nooit — haar man was immers een der rijkste inwoners van geheel Londen.

Raffles was met een groepje andere gasten de trap opgestegen, en de butler wees hen daar hoe zij verder moesten gaan.

Zij volgden de breede gaanderij, die uitliep op een even breede gang, sloegen een hoek om, en zagen reeds aanstonds aan het heldere licht, dat door twee openstaande deuren naar buiten stroomde, dat zij de plaats van bestemming hadden bereikt.

Aan de deur werden zij verwelkomd door een tante van de vrouw des huizes, die zelve midden in de zaal had postgevat, en aan Miss Bliss de zorg had overgelaten, de gasten te begroeten.

Ook de heer des huizes bewoog zich te midden der genoodigden — bleek, met ingevallen wangen, het spaarzame haar zorgvuldig over den schedel verspreid.

Wat Gravin Eleonore betreft — zij was dien avond waarlijk verblindend schoon.

Zij droeg een rood satijnen avondtoilet, diep uitgesneden en slechts versierd met een enkele vuurroode roos op haar corsage.

Het blauwzwarte haar was hoog opgemaakt, en bekroonde het schoon gevormde hoofd als met een helm.

Nooit schenen haar groote zwarte oogen met zooveel vuur te hebben geschitterd, nooit hadden de kleine witte tanden zoo geglinsterd tusschen de roode half geopende lippen.

Zij wuifde zich met een kleinen waaier koelte toe, en onderhield zich juist op het oogenblik, waarop Raffles binnentrad, met Rames Bashyam, den Indischen goochelaar.

Hij droeg ditmaal een kostbaar wit zijden gewaad — het gewaad waarmede hij gefotografeerd was, en een kunstig om het hoofd gewikkelden tulband.

Op eenigen afstand stond de kleine Indische knaap, in het geheel niet verlegen door de aanwezigheid van al deze schoone dames en n het zwart gestoken heeren.

Zijn gedachten schenen ver weg te verwijlen, en hij stond daar even stil als hij des avonds bij het opgaan van het scherm op het tooneel zat, de magere beenen onder het lichaam gekruist.

Ook de jongen droeg ditmaal een gewaad

van witte stof — een soort hansop, met een gordel om het lichaam gebonden, en een wijde pantalon, dicht boven de enkels toe gesnoerd.

Raffles trok zich dadelijk achter een paar andere gasten terug, en bespiedde ongemerkt de vrouw des huizes en den Magiër.

Maar hij kon niets bijzonders opmerken, en dat was ook wel van zelf sprekend in een zaal, waar zich op het oogenblik een tachtigtal gasten ophielden.

Men bevond zich hier in de groote receptie-zaal waar bij andere gelegenheden ook wel gedanst werd.

Zij zag met vijf ramen op den achtertuin uit, die wel bijna een park mocht heeten, en men kon dezen tuin bereiken langs een breede trap, die leidde naar een bordes, hetwelk langs de geheele receptiezaal liep, en dat steunde op machtige zuilen.

Niet echter hier zou de voorstelling plaats hebben.

Daarvoor was een kleiner vertrek bestemd, dat er van gescheiden was door een drietal doorgangen, welke met zware portières konden worden afgesloten.

Daar stond ook reeds alles gereed, hetgeen de Indiër voor zijn toeren zou noodig hebben.

Onmiddellijk na de voorstelling zou hij met een der auto's van den Graaf naar het „London Pavillion” worden gebracht, teneinde daar op tijd terug te kunnen zijn.

Bedienden, groote bladen met ververschingen torsende, doorkruisten de receptiezaal in alle richtingen, en Raffles zag, hoe de schoone Gravin Eleonore een hunner wenkte, en twee tumblers champagne van het blad nam, waarvan zij er den Indiër een toereikte.

Gravin Eleonore scheen aan te dringen, en tenslotte bracht hij het glas aan zijn lippen — de twee menschen keken elkander een oogenblik diep in de oogen, en daarop ledigden zij hunne glazen.

Raffles glimlachte stil voor zich heen en mompelde:

„Dat schijnt het begin te zijn, champagne. Wel ik geloof dat het meer dan ooit tijd wordt, dat die sukkel van een Houston beide oogen wijd openzet — want er zal aanleiding toe zijn, of ik moet mij al sterk vergissen.”

Op dit oogenblik trokken eenige bedienden de portières terzijde, welke de beide zalen scheidde, en de gasten stroomden het aangrenzende vertrek binnen teneinde zich spoedig van een goede plaats te verzekeren.

De plek, waar de Indiër zijn toeren zou

vertoonen, bevond zich in het midden van de zaal en was afgezet door een dik, rood koord, dat op een zestal koperen staanders was bevestigd, en die zeker niet grooter was dan een tiental vierkante meters, terwijl de gasten zoo dicht als zij wilden het koord mochten naderen.

Toen allen in deze zaal verzameld waren, nam de voorstelling een aanvang, nadat de Indiër, met den knaap en de beide muzikanten, die nu ook waren komen opdagen, binnen de koorden waren getreden.

Maar Raffles schonk weinig aandacht aan de voorstelling zelve, want hij had al spoedig gezien, dat zij slechts weinig afweek van die welke de Magiër in het specialiteiten-theater ten beste gaf.

Veel meer interesseerde hem die andere voorstelling, welke hier op touw scheen te zijn gezet.

Met opzet had hij een plaats in de achterste rij der toeschouwers gekozen, zoodat hij zich gemakkelijk kon verwijderen, zonder dat het in het oog zou vallen.

Hij zag Graaf Houston dicht voor het roode koord zitten en vol belangstelling naar de toeren van den Indiër kijken, maar de Gravin zag hij niet....

Zij was blijkbaar in de receptiezaal achtergebleven of misschien wel naar den tuin gegaan.

Raffles trok zich langzaam terug, tot hij een van de portières bereikte, die weder waren bijeen geschoven, nadat alle gasten binnen waren, schoof er een behoedzaam een weinig terzijde, en wierp een blik door de kier.

Het licht in de zaal was gedempt, maar het was er toch nog licht genoeg om de dingen te kunnen onderscheiden.

Twee van de groote Fransche ramen, die tot op den grond reikten, waren geopend, en Gravin Eleonore leunde tegen een der deurposten, en staarde in het duistere park, terwijl zij begeerig den reuk opsnoof van de roos, welke zij van haar corsage had genomen.

Geruimen tijd bleef Raffles naar haar kijken, en toen bromde hij voor zich heen:

„De arme vrouw schijnt het ditmaal ernstig te meenen. Goede hemel, zij doet als een bakvischje, dat voor de eerste maal aan een ongelukkige liefde sukkel. Het ontbrak er nog maar aan, dat de maan scheen en dat de minnaar daar beneden met een gitaar stond, en zijn minneklacht jammerde. Maar dat kan de goede man in dit geval niet doen, want als

ik mij niet vergis, gaat hij zich op dit oogenblik juist te buiten aan het inslikken van een paar bajonetten, en deze toestand is, naar ik meen, niet zeer geëigend om een declaratie af te steken."

Raffles liet de portière weer vallen, keek nog even toe bij de toeren van den Indiër — en toen scheen hem plotseling iets in te vallen.

Hij wist ongemerkt de zaal te verlaten, liep een paar gangen door, geleid door zijn sterk ontwikkeld plaatsvermogen, en bereikte eindelijk zonder iemand te zijn tegengekomen, een vertrek gelijkvloers gelegen en dat een biljardkamer bleek te zijn, die eveneens met twee ramen op den tuin uitzag.

Van hier had men een uitstekend uitzicht op de groote steenen trap, die van het bordes omlaag voerde.

Raffles opende voorzichtig dit raam, stak een sigaret op, nam in een gemakkelijken stoel plaats, het gelaat naar den tuin gericht, en wachtte kalm op de komende dingen.

Er zullen wel weinig menschen zijn aan te wijzen, met zulk een verbazend geduld gewapend en die zoo onvermoeibaar konden zijn in het wachten als de Groote Onbekende.

Als het zoo met z'n plannen strookte, zou hij daar vier uren later nog in dezelfde houding hebben gezeten, rookend, peinzend en even onbewegelijk als een steenen beeld.

Maar hij wist dat ditmaal zijn geduld niet zoo op de proef zou worden gesteld, want over een half uur zou de Indiër weder naar den schouwburg moeten vertrekken, wilde hij althans niet te laat komen.

Er waren ongeveer twintig minuten verstreken, toen hij een gedaante op het terras zag verschijnen, die daar even stil bleef staan, en toen haastig met een flauw geritsel van zijde de treden afkwam.

Aan den voet bleef de vrouw — want het was Gravin Eleonore — even staan, met de hand op het hart gedrukt, en richtte toen haastig haar schreden naar het kleine tuinhuis, dicht met klimop begroeid, dat zich dicht tegen den muur bevond, die den tuin aan de linkerzijde afsloot."

„Ah, een rendez-vous," meesmuilde Raffles voor zich heen. „Klikken en spioneren is leelijk, zoo leerde ik reeds in mijn prilste jeugd maar nieuwsgierig zijn, dat is een heel andere zaak, en je kunt het je zelf niet verhelen, John Raffles, je bent in dit geval bijzonder nieuwsgierig. Sta eens op, werp de sigaret weg, waarvan het vuur je zou kunnen verraden, houdt je rok van onder tot boven dicht, opdat het

wit van je overhemd en je das niet te zien komt en ga eens zien wat zich daar ginds zal afspelen."

Even later was Raffles uit het raam in den tuin geklommen en sloop nu onhoorbaar als een kat over het gras naar den linkermuur, drong daar voorzichtig door de struiken en vatte post naast het prieel, dicht tegen den muur aangedrukt.

Het was hier zoo duister, dat het volkomen onmogelijk was hem te ontdekken.

Hij stond daar nog geen volle minuut, of het kiezel kraakte onder snelle voetstappen, en even later vloog Gravin Eleonore uit het prieel den Indiër tegemoet, die een zwarten mantel over zijn wit costuum had geworpen, en sloeg haar armen om zijn hals, terwijl zij hem vurig kuste.

Een oogenblik werd er zoo zacht gefluisterd, dat Raffles volstrekt niets verstaan kon, maar toen hoorde hij duidelijk de woorden:

„Morgenavond — in het restaurant van „Camberwell Empire", fluisterde de vrouw op hartstochtelijken toon, „dat is hier ver vandaan — en niemand zal ons daar herkennen."

„Ik zal er zijn, mijn schoone," was het antwoord van den Indiër.

„Heb je mij lief?"

„Ja, mijn ravenzwarte koningin. Ik heb je liever dan mijn leven, dan het licht mijner oogen. Ik ben je slaaf — beveel slechts — ik wil alles doen om je te behagen."

„Neen, zeg dat niet, Rames. Jij bent mijn held, je moet mijn meester zijn. Ik wil jou volgen, al was het naar het einde van de wereld. Tot morgen, mijn lieveling, mijn alles!"

Nogmaals klonk het geluid van een kus, en daarop verwijderden de schreden van den Indiër zich verder.

Gravin Eleonore wachtte even, en daarop ging zij op haar beurt haastig over het kiezel naar de breede trap.

Raffles bleef alleen in de duisternis achter.

Hij wreef zich met twee vingers even over den slaap en mompelde voor zich heen:

„Met de liefde is het sedert de schepping een eigenaardig ding geweest, en groote schrijvers hebben zelfs wel eens beweerd dat liefde op het eerste gezicht mogelijk en zelfs betrekkelijk gewoon is. Ik voor mij heb dat altijd betwijfeld, maar deze geliefden zouden mij tot andere gedachten brengen. Ze loopen, zooals men dat wel noemt, wel een weinig hard van stal, of, om een beeld te gebruiken, aan

de tuinbouwkunde ontleend — zij laten er geen gras over groeien. Zoo zoo, in Camberwell Empire, dat is niet bepaald in de buurt — maar met een auto minstens een uur hier vandaan. Hoe deze schoone overspelige vrouw het aanlegt om dan weder bijtijds onder het echtelijk dak terug te zijn, is een zaak, die

zij maar met zich zelf moet uitmaken. Ik weet niet waar dit alles op zal uitloopen, maar ik weet daarentegen zeer goed, wie er morgenavond in Camberwell Empire op post zal zijn. Mijn waarde John Raffles — ik geloof werkelijk, dat hier de gelegenheid zal worden geschapen, om een zeer goeden slag te slaan!”

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

IN „CAMBERWELL EMPIRE”.

Den volgenden avond omstreeks half acht vervoegde zich bij den gérant van Camberwell Empire een eenvoudig gekleed man, die een klein valiesje bij zich droeg en die het verlangen te kennen had gegeven, hem onder vier oogen te spreken.

Toen hij met den gérant alleen was in diens kantoortje, sloeg hij de lapel van zijn jas terug en liet een politiepenning zien.

De gérant verschrok wel wat en vroeg: „Mag ik weten wat mij de eer van uw bezoek verschaft?”

„De eer is zoo groot niet, mijnheer,” antwoordde Raffles — want hij was het, terwijl hij de gérant glimlachend aankeek. „Ik weet heel goed, dat gij lieden liever niets met de politie te maken hebt, maar in dit geval betreft het een tamelijk ernstige zaak en Scotland Yard rekent op uw hulp.”

„Maar in welk opzicht kan ik haar dan van dienst zijn en wat is er eigenlijk gaande?” vroeg de gérant weder.

„Dat zal ik u in enkele woorden mededeelen, mijnheer!” antwoordde Raffles. „Wij zijn een valschemter op het spoor gekomen, die zich tevens heeft schuldig gemaakt aan verscheidene diefstallen in groote hotels hier ter stede en mijn spionnen hebben mij medegedeeld, dat hij hedenavond hier zou komen om een bespreking te houden met een zijner Londensche medeplichtigen. Welnu, ik verlang niets anders dan dat ge mij in de gelegenheid stelt, mij te overtuigen, dat mijn man werkelijk hier verschijnt.”

„Maar dat zal een schandaal geven,” riep de gérant verschrikt uit. „Gij zult dien man arresteeren, er wordt misschien geschoten, met bommen geworpen....”

Maar Raffles viel hem glimlachend in de rede en zeide met een geruststellend gebaar:

„Zoover zal het volstrekt niet komen, mijnheer. Zelfs al komt de man hier, dan ben ik nog niet van plan hem hier te arresteeren, maar ik zal hem eenvoudig nagaan, want hij moet mij als lokvink dienen en mij op het spoor brengen van eenige andere gevaarlijke booswichten.”

„Maar de man zal u kennen en dadelijk op den loop gaan, zoodra hij u ziet,” hernam de gérant.

„Juist om dat te vermijden, mijnheer, heb ik dat valiesje meegebracht, waarin eene complete kellneruitrusting en nog het een en ander zich bevindt,” hernam Raffles bedaard. „Alles wat ik u vraag, is het verlot mij hier als kellner te mogen voordoen, zoodat ik gelegenheid heb, de geheele inrichting te doorkruisen, zonder dat het argwaan baart. De man, dien ik zoek, is een zeer slimme rakker en ik moet dus wel tot list mijn toevlucht zoeken.”

„Ik heb er niets op tegen,” zeide de gérant na eenige aarzeling, „als gij mij werkelijk waarborgt, dat ik hier geen opschudding in mijn zaak krijg. Maar het zal immers dadelijk opvallen, dat gij werkeloos rondloopt?”

„Maak u daaromtrent maar niet ongerust, mijnheer,” hernam Raffles, „zonder mij zelf

in de hoogte te steken, mag ik wel zeggen, dat gij in uw inrichting, hoe hoog zij ook staat aangeschreven, weinig kellners zult hebben, die zich met mij kunnen meten in het tafeldienen en andere werkzaamheden. Laat mij maar wat heen en weer loopen met een blad met ververschingen en ik zou den bezoeker willen zien, die mij niet voor een echten kellner zou houden."

„Als de zaken zoo staan, mijnheer, ga dan uw gang," zeide de gérant. „Ik zal u een plaatsje wijzen, waar gij u kunt verkleeden en den oberkellner reeds van een en ander op de hoogte brengen."

En daarop ging de gérant hem voor naar een ongebruikt kamertje, dat misschien wel dienst moest doen om er sollicitanten te laten wachten en waar slechts een tafeltje en een paar stoelen stonden.

Maar dat was voor Raffles ruimschoots voldoende, want hij had een spiegel bij zich, welken hij op de tafel kon neerzetten en in anderhalf uur had hij zich zoo voortreffelijk vermomd, dat de gérant, die eens kwam kijken, nauwelijks zijn oogen kon gelooven.

De man daar voor hem had volkomen het uiterlijk van een dier tweederangs kellners uit een tweederangs zaak, want hooger mocht men het „Camberwell Empire" niet taxeeren, al had Raffles zoeven, om den gérant gunstig voor hem te stemmen, een weinig hoogdravend over de inrichting gesproken.

Zij lag zeer ver buiten het middelpunt van de stad en Gravin Eleonore had de plek van samenkomst goed gekozen — geen van haar vrienden zou er zeker ooit aan denken, deze plaats van vermaak op te zoeken.

Raffles nam het servet en het dienblad aan, dat de gérant hem was komen brengen, sloot het valiesje met zijn gewone kleeding in een kast weg, welke de gérant in zijn eigen kantoor tot zijn beschikking had gesteld en was nu gereed om zijn taak als belangstellend waarnemer te gaan vervullen, al was het dan juist niet met betrekking tot een Franschen hoteldief.

En hij liep zoo bedrijvig heen en weder, herhaalde met zoo veel ijver en zoo gediensdig de bestellingen, welke hij opkreeg, dat de gérant in zijn hart den wensch voelde opkomen, dat deze maar geen detective mocht zijn, maar een echte kellner, hij zou hem op slag engageeren!

Hij morste geen druppel, hij wist flesschen selters- en sodawater met groote vlugheid en behendigheid te openen en hij ging op een

waarlijk gracieuse wijze om met de champagne-flesch.

Ook was er geen der kellners, die zoo sierlijk een schotel kreeft kon dragen, of met zulk een mooi afgerond gebaar een glas Rijnwijn kon inschenken.

De uren verliepen en juist had de groote ouderwetsche hangklok boven het buffet twaalf slagen laten hooren, toen er een man de zaal binnentrad, die dadelijk de volle aandacht van Raffles tot zich trok — het was Rames Bashyam, de Indische Magiër.

Hij was op Westersche wijze gekleed en dat strekte hem niet tot zijn voordeel.

Hij droeg een gummi regenjas en een slappen hoed, die hem een weinig te groot was.

Een oogenblik keek hij rond en stevende toen op den gérant af, met wien hij eenige woorden wisselde.

En Raffles zag, hoe deze hem wees naar een breede trap, die van uit de algemeene zaal naar een gaanderij voerde, welke aan drie zijden langs de muren liep en slechts de vierde zijde vrij liet, waar zich het cabarettooneel bevond.

Op deze gaanderij kwamen een groot aantal kleine, intieme souperzaaltjes uit, welke plaats boden voor hoogstens twintig personen en ook eenige chambres séparées.

Raffles was er als een haas bij om den Indiër op den voet te volgen, teneinde te zien, waar hij bleef.

Boven aan de trap ontmoette Rames Bashyam weer een kellner en deze geleidde hem naar de deur van een der kleinste vertrekjes.

Daarin verdween de Indiër, Raffles liep verder en prentte zich goed het nummer van het vertrek in het geheugen, waarop hij de trap weder afdaalde, de zaal verliet, de vestibule inging en nu langs een tweede trap zich opnieuw naar de eerste verdieping begaf, want hij wist, dat men al deze afzonderlijke souperzaaltjes ook rechtstreeks van de vestibule af kon bereiken.

De chambres séparées hadden allen twee deuren, waarvan er een op de gaanderij uitkwam en de andere op een breede gang.

Door de eerstgenoemde deur te openen, konden degenen, die zich in het vertrekje bevonden, gemakkelijk waarnemen, wat er op het tooneel geschiedde, als zij dat verkozen.

En nauwelijks had Raffles zijn observatiepost daarboven bereikt, of aan het einde van de gang naderde een dame, door den oberkellner vergezeld, die Raffles aanstonds her-

kende, al droeg zij een dichten sluier — het was Gravin Houston.

Ook zij was in een langen mantel gewikkeld, waarschijnlijk om haar gestalte te verbergen maar een man als Raffles kon zich niet vergissen in de wijze, waarop zij het hoofd droeg en de kleine voeten neerzette.

Hij hield zich schijnbaar onledig bij een der kleine buffetten, die hier en daar in de gang waren geplaatst en waar de kellners de noodige schoone borden, glazen, couverts en andere benodigdheden konden vinden, en zag, hoe de oberkellner de Gravin geleidde naar de deur van het vertrek, waar de Indiër zoeven was binnengetreden.

Een paar seconden later viel de deur achter haar dicht.

Dadelijk stootte Raffles op den oberkellner toe en vroeg op gedempten toon:

„Hoe zijn deze chambres séparées ingericht? Komt men dadelijk van de gang in het vertrek?”

„Welneen, mijnheer,” antwoordde de oberkellner. „Men betreedt eerst een klein voorvertrekje, waar men zijn overgoed kan ophangen.”

„Een zeer practische inrichting,” prees Raffles. „Op welke wijze wordt het voorvertrek van de eigenlijke kamer gescheiden?”

„Door een tweede deur.”

„Geen gordijnen dus?”

„Neen, die maken niet genoeg leven. Er zijn onbescheiden kellners, ziet u — en wat is er onaangenaamer, dan te worden opgeschrikt midden onder het souper!”

„Ook dit is een voortreffelijk beginsel, mijnheer,” liet Raffles zich hooren. „Ik zie wel, dat het hier een zeer goede inrichting is.”

„Dat zou ik denken,” riep de kellner op fiere toon. „Maar waarom wildet gij dat eigenlijk weten, mijnheer?”

„Omdat het volstrekt niet onmogelijk is, dat mijn man zich in een van die vertrekken zal begeven. A propos, kan men de deuren van binnen afsluiten?”

„Maar wat dacht gij dan?” riep de oberkellner verwonderd uit. „Natuurlijk kan men dat. Stel u eens in de plaats van een dame, die zich hier heeft afgezonderd met een goeden vriend. Daar hoort zij de bulderende stein van haar echtgenoot. Met zijn wandelstok als met een knots zwaaiend, misschien wel met mes of revolver, stormt hij op de deur toe. Hij rukt haar open en schiet de arme vrouw à bout portant overhoop. Gij moet toestemmen,

dat dit voor beide partijen hoogst onaangenaam zou zijn. Welnu, tegen deze ongewenschte interrupties kan de vrouw zich beschermen, door eenvoudig den sleutel in het slot om te draaien. Zoodra zij de woedende keelklanken van haar wettigen echtgenoot verneemt, verlaat zij het vertrek door de tweede deur, hetzij aan den kant van de gaanderij, hetzij aan den kant van de gang. En daar het gelukkig nog steeds tot de onmogelijkheden behoort, dat een echtgenoot zich in tweeën kan deelen — zoo blijft zij steeds aan de winnende hand.”

„Maar, dat is een prachtige, dat is kortweg een geniale vondst,” riep de gewaande detective vol geestdrift uit. „Ik moet zeggen, gij zijt op alle gebeurlijkheden ingericht en voorbereid. Maar veronderstel eens, dat de bedrogen echtgenoot een broeder of een vertrouwd vriend meeneemt, dat de troepen zich verdeelen en ieder stelling neemt voor een van de deuren?”

„Ook dan is er nog niets verloren, mijnheer,” antwoordde de oberkellner met een knipoogje. „Ook daarop hebben wij gerekend. Alle chambres séparées staan onderling met een tusschendeur in verbinding, die in normale omstandigheden gesloten is. Maar daar de menschen, die zich hier plegen op te houden, gemeenlijk allen door dezelfde drijfveer worden bewogen, zoo gevoelen zij zich onder elkaar solidair en zoodra een of andere woesteling hier komt binnenstormen, kunnen de tusschendeuren worden geopend — en het verontruste paartje kan de vlucht nemen.”

„Ik moet zeggen, het is wonderbaarlijk,” kwam Raffles. „Het schijnt hier dus een waar doolhof te zijn.”

„Dat moogt gij wel zeggen, mijnheer,” hernam de oberkellner grinnekend. „Maar in dat doolhof weten de minnende paartjes den weg wel, terwijl de arme echtgenooten er jammerlijk in verdwalen.”

„Natuurlijk staan de deuren van de ongebruikte vertrekken altijd open?”

„Dat spreekt vanzelf.”

„Zijn die naast no. 41 missehien besteld?”

„Het een tegen twee uur in den nacht, het andere in het geheel niet!”

„Dank u, meer verlang ik niet te weten!”

De oberkellner verwijderde zich en nauwelijks was de man om een hoek van de gang verdwenen, of Raffles opende onhoorbaar de deur van no. 40, trad binnen, draaide den sleutel in het slot om, ging door het kleine voorvertrekje de eigenlijke chambres séparées binnen en deed dit alles zoo muisstil, dat

niets zijn aanwezigheid verried.

Hij deed nu ook de deur, die op de gaanderij uitkwam, op slot, zoodat het onmogelijk zou zijn, hem lastig te vallen en sloop vervolgens naar de tusschendeur.

Zij had geen slot, maar was met twee koperen grendels gesloten, en aan den anderen kant zou waarschijnlijk hetzelfde het geval zijn.

Het was dan ook onmogelijk, iets te hooren van hetgeen er in het naastgelegen vertrek voorviel.

Maar op iets dergelijks had Raffles gerekend.

Hij stak de hand in den zak en haalde er een klein toestel uit, dat er op het eerste gezicht wel eenigszins uitzag als een van die eierkloppers, welke men in beweging brengt, door aan een kleinen zwengel te draaien, waardoor twee in elkander grijpende radertjes snel beginnen te draaien, die op hun beurt een paar spiralen van ijzerdraad snel doen rondwentelen.

Maar het instrumentje van Raffles was niets anders dan een kleine cirkelzaag, waarmee hij een zuiver ronde schijf van omstreeks een decimeter in doorsnede uit ieder houtsoort kon zagen, mits zij niet dikker was dan drie centimeter.

En het dunne paneel van de deur was nauwelijks een halve centimeter.

Hij plaatste het toestelletje tegen het bovenste paneel, ongeveer in het midden, spoot alle deelen rijkelijk vol olie en begon vervolgens aan den kleinen zwengel te draaien.

De zaag maakte niet meer geraas dan een groote bromvlieg, eerder veel minder en het kleine, scherp getande raadje baande zich een weg door het hout, als een warm mes door de boter.

Na slechts weinige minuten had Raffles een gat in het paneel gemaakt, zoo diep dat er nog slechts een uiterst dun vliesje hout overbleef, nauwelijks zoo dik als een blaadje vloeipapier en zoo doorschijnend geworden, dat Raffles toen hij den schakelaar van het elektrische licht uitdraaide, er duidelijk het licht in het aangrenzende vertrek doorheen kon zien schijnen.

Hij had zoo nauwkeurig gewerkt, dat nog een paar slagen van de zaag ongetwijfeld ook dit kleine vliesje zouden hebben weggenomen en dan zou natuurlijk aanstonds zijn aanwezigheid zijn verraden.

Hij bracht zijn oor zoo dicht mogelijk bij het gat en er vloog een uitdrukking van tevredenheid over zijn scherp geteekende trekken

hij kon zeer duidelijk hooren wat er in het vertrek werd gesproken.

Naar het scheen was de kellner, die daar bediende, nog altijd bezig de tafel te dekken, want Raffles hoorde het gerammel van lepels en vorken en de stem van den Indiër, die blijkbaar op de wijnkaart eenige wijnsoorten uitzocht en zijn bestelling deed.

Daarop werd er een deur dichtgedaan — het bleef even stil en toen hoorde Raffles duidelijk, hoe de twee geliefden plaats namen op de sofa, die tegen den scheidsmuur geplaatst was.

Hun hoofden moesten niet verder dan een paar decimeters van de tusschendeur verwijderd zijn, want ofschoon zij op zeer zachten toon spraken, kon Raffles duidelijk verstaan, wat zij zeiden.

Maar lang duurde dit op fluisterenden toon gevoerd gesprek niet, want de kellner kwam weder binnen, zette borden neer, ontkurkte een paar wijnflesschen, toen werd weder de deur dichtgeslagen, de Indiër en Eleonore begaven zich naar de tafel en daarop weerklonk het zachte gekletter van vorken en messen.

Daar de twee zich thans op verderen afstand van de deur bevonden, moest Raffles zich zeer inspannen, om te kunnen verstaan, wat zij spraken.

Maar met het geduld van een kat, bleef hij met het oor tegen het dunne houtvliesje gedrukt staan.

Een half uur verstreek — stoelen werden achteruit geschoven, het geluid van een kus weerklonk en weder begaven zich de beide geliefden naar de rustbank.

Raffles hoorde hen stamelend woorden van liefde fluisteren, en toen ging er een schok door zijn lichaam, want hij had nu iets gehoord, dat hem doodstil op dezelfde plek deed staan.

Een kwartier bleef hij zoo staan en zelfs zijn ademhaling was nauwelijks merkbaar.

Toen hief hij zich op, met een uitdrukking van walging en bijna van schrik op zijn bleek gelaat.

In het naast gelegen vertrek hoorde hij nu niets meer dan het heesche gefluister der beide geliefden en de zware ademhaling van den Indischen Magier.

Hij schudde zich, als wierp hij iets afschuwelijks van zich, sloop toen haastig weder door de beide vertrekken en bereikte de gang, zonder dat iemand hem had gezien.

Hij wachtte tien minuten en toen verliet

de overspelige vrouw het eerst het vertrek, waar zij zich met den Indiër had opgehouden, ijelde weg en werd eenige minuten later gevolgd door Rames Bashyam.

Toen ijelde ook Raffles naar het kantoortje van den gérant, trof daar den man aan, en

riep:

„Ik geloof, dat ik geslaagd ben, mijnheer. Het was een welbestede avond. Geef mij spoedig mijn kleederen maar terug. Kellner zal ik voorloopig wel niet meer zijn!”

ALS DE HARTSTOCHT SPREEKT . . . .

Raffles riep, zoodra hij op straat was gekomen, de eerste de beste taxi aan en juist toen hij was ingestapt, na den chauffeur het adres te hebben gegeven, sloeg het op een naburige klok een uur.

Hij trok het portier dicht en liet zich met gesloten oogen achterover in de kussens vallen.

„Zoo schijnt het dus altijd te moeten zijn,” mompelde hij tusschen de opeengeklemd tanden. „De liefde moet altijd haat, wraakzucht en misdaad in haar gevolg meeslepen. Zoo ver is het dus met haar gekomen. Moord — laaghartige moord!”

De auto reed snel en een uur later stond zij stil op een honderdtal meters afstand van het huis, hetwelk Raffles als Lord Aberdeen in de Cromwell Street bewoonde.

Hij stapte uit, betaalde den chauffeur, gaf den man een hooge fooi en legde het overige van den weg te voet af.

Achter een venster van de tweede verdieping zag hij een kier licht schijnen.

„Nu is die dwaze jongen toch opgebleven, ofschoon ik hem gezegd had, dat hij gerust naar bed kon,” mompelde hij voor zich heen.

Hij stak den sleutel in het slot van de voordeur, na den kleinen voortuin te zijn doorgestaan en zocht in het donker zijn weg naar de trap, welke hij snel besteeg, om tenslotte op de tweede verdieping een gezellig gemeubeld vertrek binnen te treden, de werkkamer van Charles Brand, waar hij zijn vriend aantrof, gehuld in een kamerjapon, roode muilen aan de voeten en met een pijp in den mond.

Charles was verdiept in de lezing van Kipling's Gedichten, maar hij wierp het boek aanstonds neder, stond op en reikte Raffles de hand.

„Je bent eerder terug dan ik dacht,” zeide hij opgewekt. „Mag ik daaruit opmaken dat je eenig resultaat hebt behaald?”

„Dat heb ik Charles, en toch nog op heel andere wijze, dan ik had vermoed!”

„Zijn zij werkelijk beiden verschenen?”

„Ja, om twaalf uur en enkele minuten voor eenen zijn zij weder heengegaan.”

„Maar dan kan de vrouw onmogelijk voor twee uur weder de echtelijke woning hebben bereikt!” riep Charles uit.

„O, zij schijnt heel wat te durven wagen!” riep Raffles uit, „en misschien ook heeft zij wel een van haar vrouwelijke dienstboden in het geheim genomen, die haar bij haar schuldige vermaken behulpzaam is.”

„Heb je hen daarginds kunnen bespieden?”

„Ja, dat ging gemakkelijk. De gérant maakte volstrekt geen tegenwerpingen, integendeel, ik geloof dat hij zeer was ingenomen met mijn prestaties als dienende geest en in die kwaliteit kon ik door het geheele gebouw loopen en het ontging mij dan ook niet, dat eerst de Indiër en eenige minuten later Gravin Eleonore verscheen.”

„Wat deden zij toen?”

„Zij sloten zich onmiddellijk op in een der chambres séparées.”

„En jij, wat deed jij?”

„Ik wist mij, zonder dat het opviel, toegang te verschaffen tot het aangrenzende vertrek.”

„En kon je daar hooren, wat daar gesproken werd?”

„Bijna woord voor woord.”

„En — was het de moeite waard?”

„Tamelijk,” antwoordde Raffles op snijdende toon. „Zij maakten het plan, om Philip Houston uit den weg te ruimen en met het grootste deel van zijn geld de vlucht te nemen.”

Charles slaakte een kreet van ontzetting en deinsde achteruit.

„Zoover is het dus al met haar gekomen?” riep hij uit.

„Die zelfde opmerking maakte ik ook, toen ik eenzaam naar huis reed, Charles,” hernam Raffles. „Ja, zoover is het met haar gekomen. Haar vroegere minnarijen blijken slechts spel voor haar te zijn geweest, thans is het bloedige ernst. Die Indiër oefent een macht over haar uit, waaraan zij geen weerstand kan of wil bieden. Zij heeft hem lief met al den hartstocht, waartoe een vrouw als zij in staat is.”

„En — van wie is dat verschrikkelijke plan afkomstig ?”

„Wat een vraag,” riep Raffles met wrangen spot uit. „Natuurlijk van de vrouw. Maar laat ik je zeggen, wat er gebeurde.”

Raffles liet zich in een stoel neervallen nam een sigaret uit het doosje dat Charles hem voorhield, stak ze aan en begon :

„Zij begon met zich bitter te beklagen over haar leven. Zij heeft haar man niet allang reeds lang niet meer lief en zij bekende zelfs, dat zij dat nooit gedaan had en hem alleen om zijn geld had genomen, maar thans haat en veracht zij hem. Hij schijnt haar zeer kort te houden — tenminste altijd als zij de waarheid spreekt, — naar het schijnt, zoo dat zij zelfs moeite heeft om het noodige geld los te krijgen voor haar kleederen en toiletbenodigdheden. En toch is dezelfde man nog zeer jaloersch, ofschoon hij bij tijden nauwelijks in staat is, om zich zonder hulp te bewegen. En toen kwam de eerste wenk, de dokter had verklaard, dat haar man wel lijdend was en aan een ongeneeselijke ziekte leed, maar dat hij niettemin nog jaren zou kunnen leven. Toen zwegen zij een poos en toen, toen deed die vrouw het voorstel op den man af, om zijn einde te bespoedigen. Zij zouden daarop de vlucht nemen en uit zijn brandkast zou zij zich van het noodige geld voorzien. Graaf Houston moet de gewoonte hebben, steeds een zeer aanzienlijk bedrag aan contanten in zijn brandkast te bewaren.”

„En bespraken zij geen bijzonderheden ?” vroeg Charles, die met bleek gelaat had toegeluisterd.

„Ja, zij wil hem vergiftigen. De Indiër zeide, dat hij beschikte over een soort vergif, dat snel werkt en bijna geen sporen in het lichaam achterlaat. Hij noemde ook den naam — het is het sap van een plant, die uitsluitend in Engelsch Indië groeit en naar het schijnt, zijn er maar weinig inlanders, die de werking van dat vergif niet kennen, en niet voorzien zijn van een hoeveelheid daarvan, om er zich ter gelegener tijd van te kunnen bedienen. En alweer kwam het voorstel, om Houston door vergif van het leven te berooven, van haar kant. Zij wist ook wel, dat de Indiër haar in dat opzicht goeden raad zou kunnen geven.”

„Afschuwelijk. Wat denk je nu te doen ? Zul je Houston niet aanstonds waarschuwen ?”

„Ik denk er niet aan,” antwoordde Raffles rustig.

„Wat, wil je hem dan kalm laten ver-

giftigen ?” riep Charles verschrikt uit.

„In het geheel niet, Charles. Ik heb een ander plan bedacht — waarbij wij twee vliegen in een klap zullen slaan ! De Indiër wil den Graaf vergiftigen, welnu, hij mag zijn gang gaan, maar hij zal niet Graaf Houston treffen !”

„Maar hoe wil je dat beletten ?”

„Door den Graaf bijtijds weg te voeren.”

„Maar als hij er niet is, dan zullen zij twee dingen doen. Zij zullen hem nareizen en hem dan toch dooden, of zij zullen wachten tot hij teruggekeerd, teneinde hun plan ten uitvoer te brengen !”

„Zij zullen het dadelijk doen — want ik zal de plaats van Graaf Philip Houston innemen.”

„Maar Edward — dat is krankzinnigheid,” riep Charles ontzet uit. „Wie weet, op welke wijze de Indiër het vergif wil toedienen. Denk je er eens in, dat je dat vervloekte goed binnenkrijgt, zonder dat je het weet.”

„Het zal er volstrekt niet op aankomen, of ik het weet of niet, want het kan mij volstrekt niet schaden !”

En toen de jonge man hem met een blik vol ongeloof aankeek, vervolgde Raffles :

„Je weet natuurlijk heel goed, dat ik een studie heb gemaakt van verschillende soorten vergif, met name : de Indische vergiften. Je weet evenzeer, dat ik verscheidene tegenvergiften heb weten te bereiden, die de uitwerking van het doodelijke plantensap volkomen neutraliseeren, en de meeste daarvan kan men innemen, zelfs voor het vergif wordt ingediend, zonder er eenige schade van te ondervinden, wanneer de moordenaar op het laatste oogenblik berouw krijgt en zijn plan geen gevolg geeft.”

„Dat weet ik, Edward, maar ik beef bij de gedachte aan de mogelijkheid, dat het schuldige paar ter elfder ure een ander vergif zal uitkiezen.”

„Daarvoor bestaat volstrekt geen vrees, want de Magiër verklaarde, dat hij het plantensap in kwestie bij zich had en dat het zeer gemakkelijk zou vallen het toe te dienen. Welnu, ik ken de eigenschappen van dat sap. Ik weet, dat het zijn aanwezigheid in spijs of drank verraadt door een zeer zwakke zure lucht, die echter volstrekt niet wordt opgemerkt door den man, die niet van tevoren gewaarschuwd is.”

„Ik moet zeggen, Edward — dit is geen stoutmoedigheid meer — dit is waaghalzerij, dit is spelen met leven en dood !” riep Charles uit.

„En ik herhaal, mijn jongen, dat er hoege-

naamd geen gevaar bij is," hernam Raffles glimlachend. „En ik wil je wel beloven, dat ik een anderen weg zal volgen, als het blijkt, dat ik mij vergist heb. Ik zal bovendien den Indiër zeer nauwkeurig laten bewaken, zoodat ik kan nagaan, of hij misschien nog van plan veranderd is."

„Maar — hoe wil je het aanleggen, om Graaf Houston uit huis te krijgen en zelf zijn plaats in te nemen?"

„Dat heeft al heel weinig om het lijf," antwoordde Raffles schouderophalend. „Een van zijn vrienden zal hem eenvoudig met de auto komen afhalen, wij zullen hem naar een van onze huizen voeren en daar zal hij worden opgesloten, totdat wij hem zonder gevaar voor ons en hemzelf weder in vrijheid kunnen stellen."

„En denk je, dat een man van zijn zwakke gezondheid tegen dien schok bestand zal zijn?" vroeg Charles op ernstigen toon.

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar stond in gedachten verdiept en antwoordde toen:

„Die opmerking is misschien niet van grond ontbloomt, Charles, en tot geen prijs zou ik willen, dat de Graaf nadeel van ons optreden ondervond — tenminste geen lichaaamlijk nadeel."

„Daarom blijf ik er bij, dat het verreweg het verstandigst is, wanneer wij hem waar-schuwen en hem alles zeggen."

„Alles goed en wel, maar dan loopt hij misschien dadelijk naar een advocaat, er komt een schandaal van, hij laat zich misschien scheiden..."

„Welnu, wat zou dat?" hernam Charles. „Dan is alles in orde, zou ik zeggen."

„Voor hem, — niet voor ons," kwam Raffles kalm. „Voor ons zou integendeel alles verloren zijn."

„Wat meen je?"

„Ik meen eenvoudig, dat wij dan niet meer in de gelegenheid zouden zijn het geld van den Indiër en van Gravin Houston af te nemen waarmede zij op de vlucht willen gaan."

„Dat is waar," mompelde Charles half binnensmonds. „Maar er zou misschien toch wel gelegenheid bestaan, Houston naderhand van een deel van zijn vermogen te ontlasten."

„Dat is niet zoo zeker en bovendien zou mij dan de gelegenheid ontgaan, dien bruinen schelm en dié moderne Messalina een poets te bakken, die hun zal heugen. Heb ik je al gezegd, dat zij voornemens zijn te ontvluchten met de motorboot, welke haar man toebehoort

en die in de haven van Londen geankerd ligt?"

„Nee, dat is nieuw voor mij," antwoordde Charles. „En hebben zij reeds een dag bepaald?"

„De vrouw drong er op aan, morgen reeds handelend op te treden, maar de Indiër, die veel slimmer is, omdat zij zich alleen door haar hartstocht laat leiden, deed haar terecht opmerken, dat men natuurlijk aanstonds verdenking jegens hem zou koesteren, als hij op denzelfden dag, waarop de Gravin verdween, zijn contract verbrak en eensklaps niet verscheen. Er ontbraken nog vier dagen aan de twee weken, gedurende welke zijn contract geldig was, en hij achtte het noodzakelijk, tot zoolang te wachten."

„En wa deed zij?"

„Zij gaf zuchtend en onder tranen toe, dat dit nog het beste was, en zoo zou de moord-aanslag plaats hebben."

„En je blijft bij je gevaarlijk voornemen, om den plaats van den Graaf in te nemen?"

„Ja, het is dunkt mij de gemakkelijkste weg."

„Het is maar de vraag wat men gemakkelijk noemt," hernam Charles hoofdschuddend. „Ik voor mij, ik zou mij nog wel eens bedenken voor ik een doodelijk vergift innam al had ik honderd maal van tevoren een tegenvergift ingenomen."

„Dat komt omdat je niet zoo zeker bent van de werking van mijn tegenvergift, als ik het ben," hernam Raffles glimlachend. „Ik zeg je dat het niet alleen den schadelijken invloed neutraliseert van het vergif, dat de Indiër wil toepassen, maar ook dien van alle andere plantaardige vergiften, welke in Indië gebruikelijk zijn, als men een tegenstander of een medeminnaar uit den weg wil ruimen."

„Maar er kan wel iets met zijn vergif gebeurd zijn en hij kon wel eens zijn toevlucht nemen tot arsenicum — strichnine of iets dergelijks."

„Daartegen zou mijn tegenvergift natuurlijk niet helpen, Charles, maar om te beginnen zou ik den aard dan onmiddellijk herkennen, en ten tweede, wat van meer belang is, zou de Indiër er nooit aan denken, deze vergiften te gebruiken, omdat zij aanstonds in het lichaam zijn aan te toonen. Hij zal wel wijzer zijn. Dan was zijn lot immers dadelijk beslist, want de verdwijning van de Gravin zou direct met het vinden van het vergif in het lichaam van den doode in verband worden gebracht, en al denken zij, dat zij alles heel stil hebben

aangelegd — er zullen toch getuigen genoeg te vinden zijn, die onder eede willen verklaren dat zij het paar tezamen hebben gezien. Geliefden zijn altijd onvoorzichtig, zonder dat zij het zelf beseffen. Neen, ik durf er stellig op rekenen, dat Rames gebruik maakt van zijn eigen middel. Het is een voortreffelijk middel en ik weet ook, dat het niet of zeer moeilijk is aan te toonen in het lichaam van den man, die er aan gestorven is.”

Charles zeide niets meer, want hij begreep wel, dat hij Raffles toch niet van zijn plan zou kunnen brengen.

En tevens besepte hij, dat Raffles nog iets achter hield — want er had voortdurend een eigenaardige glimlach om zijn lippen gezweefd alsof hij werd bezig gehouden door een grappig denkbeeld.

Dat moest ook wel zoo zijn, want Charles kon zich niet goed begrijpen, waarom Raffles, als hij er eenmaal in geslaagd was den Graaf weg te voeren en zijn plaats in te nemen, niet eenvoudig met de achtergebleven sleutels de brandkast zou openen, er uitnam wat van zijn gading was en verder het schuldige paar aan zijn lot overliet.

Maar Raffles scheen zich niet verder over zijn plan uit te laten, en daarom drong Charles er ook niet verder op aan, als het zoover was zou hij wel zien, wat Raffles voornemens was.

In zijn hart bleef echter een groote vrees achter en met huiverende bewondering zag hij op tot den man, die het durfde bestaan, in koelen bloede een waagstuk te ondernemen, waarmede dood en leven gemoeid waren.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

BEGIN VAN UITVOERING.

Er waren drie dagen verlopen, en de volgende dag zou de laatste zijn van het contract dat Rames Bashyam had.

Raffles had die dagen goed besteed, en hij zelf, Charles en Henderson hadden den Indiër nauwkeurig gadeslagen, zonder dat deze zich van eenig gevaar bewust was.

De Grootte Onbekende begreep wel, dat, als de magiër zich van een ander vergif wilde voorzien, hij dat natuurlijk zelf zou koopen, en dit gevaarlijke werkje niet zou opdragen aan een ander, die dit naderhand zou kunnen getuigen.

Maar niets van dat alles gebeurde, de Indiër bleef in zijn hotel of, als hij uitging, begaf hij zich naar het Hyde-Park of een der andere groote parken van Londen, en steeds had hij daar een ontmoeting met Gravin Houston, die alle voorzichtigheid uit het oog scheen te verliezen, en zich alleen door haar hartstocht liet meeslepen.

Haar liefde voor den Indiër scheen te groeien, met den latenten tegenstand dien zij ontmoette, en de haat jegens haar echtgenoot nam daarmede toe.

Vroeger had zij hem slechts veracht, thans nu zij werkelijk liefhad, stond hij haar in den weg — en nu haatte zij hem met een kracht, waartoe alleen een vrouw van haar temperament in staat was.

Raffles had gedurende deze paar dagen onder het mom van Lord Aberdeen een beleefdheidsbezoek gebracht ten huize van Graaf Houston, en met zijn scherpen blik had hij aanstonds ontdekt, hoe de zaken daar stonden.

Graaf Houston volgde met zijn holle oogen, waarin de vonk van den naijver flitste alle bewegingen van zijn nog jonge vrouw, en zij sloeg in het geheel geen acht op hem en richtte slechts bij hooge uitzondering het woord tot hem als het volstrekt onvermijdelijk was.

Dien laatsten dag had Raffles zijn plan

kant en klaar en het behoefde nog slechts ten uitvoer worden gebracht.

Hij had op handige wijze een briefje weten te onderscheppen, door den Indiër aan Gravin Eleonore gericht, en daarin deelde de Indiër mede, dat hij dien dag na afloop van de voorstelling met „het bewuste” bij de tuindeur zou komen, om het haar ter hand te stellen, en dat het dien zelfden nacht moest geschieden.

En in dat zelfde briefje werd iets medegedeeld, dat voor Raffles van het grootste belang was, en dat een volkomen wijziging van zijn plannen noodzakelijk maakte.

De Indiër bleek namelijk een sterke tegenpartij te zijn, en had het plan opgevat, kalm te blijven wachten, totdat de begrafenis zou hebben plaats gehad. De Gravin behoefde dan volstrekt niet te stelen, want de erfenis zou haar ten deel vallen, en alles wat haar nog te doen overbleef, was, zich den dag der begrafenis bij den notaris aan te melden.

Dat was een streep door de rekening van Raffles, want het was natuurlijk ondoenlijk, zich drie dagen schijndood te houden, zich te laten begraven, en dan toch nog den Indiër en de schuldige vrouw in het oog te houden.

Maar zijn vlugge geest had spoedig iets anders gevonden, en aan dit nieuwe plan gaf hij aanstonds een begin van uitvoering.

In den loop van den middag, even na het luncheon, ontving Graaf Houston van een zijner vrienden te Manchester een telegram, waarin deze hem de aankomst mededeelde van een intiem vriend, en dezen aanbeval in de sympathie van den Graaf.

Zijn vriend was in Londen geheel onbekend, zoo heette het verder, en daarom werd Graaf Houston dringend uitgenoodigd hem dien middag te vergezellen, naar een wederzijdschen vriend, met wien zij beiden relaties hadden.

De naam van den man, wiens komst aldus werd aangekondigd, luidde : „Dewis Garder.”

Reeds een uur later verscheen deze man, gaf zijn visitekaartje af aan den bediende en werd bij Graaf Houston toegelaten.

Het was Raffles, voortreffelijk vermomd, en die een aanvang ging maken met het spelen van zijn rol.

Hij trad met een beleefde buiging op Graaf Houston toe, die zijn kaartje nog in de hand had, en die er wat beter uitzag, dan gedurende de laatste dagen het geval was en zeide:

„Ik hoop, Graaf, dat onze wederzijdsche vriend niet te veel van u gevergd heeft door u te verzoeken mij tot gids en beschermer te strekken in deze stad?”

„Om u de waarheid te zeggen, had Chesterfield wel iemand kunnen uitzoeken wat meer mans dan ik,” antwoordde Graaf Houston met een bitter glimlachje. „Maar toch wil ik u gaarne van dienst zijn, voor zoover mijn zwakke krachten reiken. Ik zal mijn auto even bestellen.”

Hij wilde reeds de hand naar de bel uitstrekken, die op het blad van zijn schrijftafel was bevestigd, maar Raffles weerhield hem met een snel gebaar en zeide:

„Geef u geen moeite, Graaf. Ik ben met mijn eigen auto uit Manchester gekomen, en zij staat voor de deur te wachten.”

„Zooals gij wilt, mijnheer Garder,” hernam Graaf Houston. „Dan zullen wij van uw wagen gebruik maken.”

Hij drukte op de schel en zeide tot den binnentredenden bediende:

„Mijn hoed, jas en stok, Harry!”

Hij stond op en verliet langzaam loopend het vertrek, zonder de hulp van den bediende van noode te hebben en met de lift daalden de beide heeren, nadat de gevraagde kleedingsstukken waren gebracht, naar de vestibule af.

Voor de deur stond een prachtige grijze reisauto met een Amerikaansche kap, die echter aan alle zijden kon worden gesloten.

Charles Brand, eveneens vermomd en in een livrei gestoken, zat achter het stuurwiel en nam zijn pet af, toen de beide heeren naderden en in de auto stegen.

Toen Raffles door het portier nog een vluchtigen blik op het huis wierp, zag hij achter een der ramen Gravin Eleonore staan die naar hen keek.

Hij glimlachte voor zich heen en mompelde binnensmonds:

„Wacht maar, jij slang. Er staat je een verrassing te wachten, waarvan je zult opzien — jij en je koperkleurige vriend!”

De auto zette zich in beweging, nadat de

Graaf den chauffeur had uitgelegd hoe hij moest rijden om het opgegeven adres te bereiken, want ook de bestuurder der auto scheen geheel vreemd te zijn in de wereldstad.

Maar nauwelijks had de auto een honderdtal meters afgelegd, en er waren nog slechts enkele woorden gewisseld, toen Raffles ongemerkt zijn zakdoek uit zijn zak haalde en dien met een bliksemsnelle beweging op het gelaat van den Graaf drukte, juist toen de auto zich in een breede, zeer stille laan bevond.

De Graaf trok even zenuwachtig met armen en beenen, en lag toen onbewegelijk stil.

Raffles trok den zakdoek snel weder weg, en bekeek met aandacht het gelaat van den nu bewusteloozen man.

Hij tilde de oogleden op, keek even naar de verstarde oogen, en tilde hem toen in een gemakkelijke houding, zoodat het lichaam half uitgestrekt lag in de weeke kussens.

De rit duurde bijna anderhalf uur, en eindelijk hield de auto stil voor een klein afgelegen landhuis, dicht bij de Noordelijke grens van Londen.

Niemand vertoonde zich hier, en Henderson, die dadelijk de deur kwam uitloopen, kon in zijn sterke armen den bewustelooze naar binnen dragen, zonder dat het door iemand gezien werd.

Graaf Houston werd ontkleed en op een zacht bed neergelegd, dat in een vriendelijk gemeubelde logeerkamer stond.

„Wat zou dezen man eigenlijk schelen?” vroeg Charles na een blik op het vermagerde gelaat te hebben geslagen.

„De geneesheeren zeggen, geloof ik, verval van krachten,” antwoordde Raffles schouderophalend, „maar dat doen zij meer om er af te zijn, naar ik meen. Ik geloof dat ik den aard van de ziekte van dezen man beter doorzie, maar dat is een zaak van later zorg.

Misschien kan ik hem wel genezen — maar natuurlijk niet, dan nadat ik hem bestolen heb, eerst de arbeid en dan het genoeg.”

„Kan het geen kwaad, dat de man in dezen toestand is gebracht?” vroeg Charles eenigzins ongerust.

„Niet in het minst, mijn jongen. Integendeel, had ik bijna gezegd. Zijn lichaam is nu in een toestand van volmaakte rust — en dat doet hem goed!”

„En hoelang blijft dat zoo?”

„Totdat ik hem zelf weder uit zijn bewusteloosheid doe ontwaken!”

„En hoelang zou dat kunnen duren?”

„Ik denk, dat wij aan eenige dagen wel genoeg hebben.”

„Maar heeft deze man dan volstrekt geen voedsel nodig?”

„Nee, hij zal natuurlijk een weinig vermageren, maar hij zou desnoods acht dagen in dezen toestand kunnen blijven, zonder dat het hem in het minst zou deren. In dat opzicht kunnen wij volkomen gerust zijn. Maar nu kunnen wij niet langer wachten. Ik moet mij nu vermommen en zijn plaats innemen.”

De beide mannen begaven zich naar hun eenvoudig gemeubelde slaapkamer die op de tweede verdieping van het landhuis gelegen was, en daar liet Raffles zijn gelaat weder een totale verandering ondergaan.

Hij imiteerde met zorg de vele gelaatskleur van Graaf Philip, bevestigde een schraal, puntig baardje op wangen en kin, dat er uitzag als geplozen touw, vervolgens het dunne kneveltje, en zette tenslotte een prachtig nagemaakte pruik op.

Na ook zijn eigen kleederen verwisseld te hebben met die van Graaf Houston en een lorgnet met hoornen montuur te hebben opgezet, geleek hij zoo sprekend op den man, die een paar passen verder bewusteloos ternereder lag, dat Charles een kreet van verwondering slaakte en uitriep:

„Jullie lijken als twee droppels water op elkaar.”

„Bij kunstlicht zal in ieder geval de overeenkomst wel groot genoeg zijn, om zelfs de echtgenoot te bedriegen,” zeide Raffles op tevreden toon, na nog een laatsten blik in den spiegel te hebben geworpen. „En luister nu eens goed naar mijn instructies, Charles, want er hangt heel veel af van een juiste opvolging daarvan.”

„Ik luister, Edward!”

„Ik begeef mij ongeveer over een uur naar het huis van Houston. Ik kom daar aan tegen den tijd waarop het middagmaal zal worden gebruikt. Natuurlijk is het mogelijk, dat de vrouw het vergif reeds in haar bezit heeft en zal trachten het mij des middags in te geven, en daarom zal ik niets drinken, zoodat zij wel genoodzaakt zal zijn, des avonds de bewerking nog eens te herhalen. Ik zal dan waarschijnlijk het doodelijke sap toegediend krijgen in mijn groetje, want ik heb vernomen, dat de Graaf niet goed kan slapen, tenzij hij een sterke groc van Arac heeft gedronken. Maar sterven — zooals die lieve dame hoopt, zal ik niet doen, ik zal wel zwaar ziek worden en om mijn huisdokter roepen!”

„Maar zal zij hem wel laten komen?”

„Er doen zich natuurlijk twee mogelijkheden voor, Charles, of de vrouw denkt, dat het vergif zijn werking nog wel zal doen, en laat mij kalm doorroepen of zij vreest, dat de dosis lang niet sterk genoeg was, en dat ik alleen maar ziek zal worden. Maar op beide gebeurlijkheden ben ik gewapend, want ik zal zoo luid om mijn dokter brullen, dat ik het geheele bediendenpersoneel bij elkander schreeuw, en dan zal zij wel gedwongen zijn om te telefoneeren.”

„En dan treed ik op.”

„Geraden, dan treed jij op in den rol van Dr. Humber, den grijzen waardigen geneesheer.”

„En hoe zit dat met het telefoneeren. Zal Humber niet in eigen persoon verschijnen?”

„Dat zal onmogelijk zijn, want ik zal zorgen, dat de telephoondraad doorgesneden is, zoodat zij wel verplicht is een van de bedienden met een auto te sturen. Jij zult voor de deur van den dokter wel op post staan zoogenaamd, om zieken te bezoeken, en daar wij zullen zorgen, dat dit alles niet vroeger gebeurd, dan een uur in den nacht, is het al heel onwaarschijnlijk, dat op dat uur de oude, gebrekkige Humber in persoon zijn huis verlaat. Het toeval heeft wel rare streken op zijn compas, maar op iets dergelijks zullen wij toch maar niet rekenen.”

„Ik treed dus aan je ziekbed — en wat dan?”

„Wel, dan zeg je met een door ontroering half verstikte stem, dat ik er miserabel aan toe ben, maar dat het toch nog wel maanden kan duren, voor ik den afrit definitief zal moeten opgeven. En dan sta je er zeer nadrukkelijk op, dat ik nog denzelfden nacht naar een ziekenhuis wordt overgebracht!”

„Maar als zij dat even nadrukkelijk weigert?”

Raffles dacht even na alvorens te antwoorden en zei:

„Dan is er nog niets verloren, — dat zou ons plan slechts een zeer weinig wijzigen.”

„Zou de Indiër blijven wachten, totdat zij hem komt zeggen, welke uitwerking het vergif heeft gehad?”

„Daar reken ik stellig op. Hij zal wel in de buurt van de tuinpoort blijven zwerven en James moet hem goed in het oog houden, en dadelijk klaar staan om te handelen, zoodra zij aanstalten maken om er van door te gaan. Heeft James er voor gezorgd dat onze duikboot op de oude plaats ligt?”

„Alles in orde.”

„Dan vertrek ik nu, en ik reken er op, dat jullie beiden de taak naar behooren vervult.”

„Maar kunnen wij Graaf Houston wel alleen laten?”

„Zonder eenig bezwaar. Er is geen sprake van, dat hij zou kunnen ontwaken uit zijn bewusteloosheid — zelfs een aardbeving zou hem niet wekken.”

Raffles drukte Charles de hand en zeide op den drempel van de deur nog eens:

„Zorg er voor, dat je om 1 uur voor de deur

staat van Dr. Humber, en dat je dadelijk handelt zoodra je de auto ziet aankomen.”

„Je kunt op mij rekenen, Edward.”

Raffles daalde de trap van het landhuis af, waarschuwde Henderson, na zich te hebben overtuigd, dat er zich niemand op den eenzamen landweg bevond, en een oogenblik later raasde de auto weder naar Londen terug — dezelfde, grijze wagen waarmede de Graaf was afgehaald.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD COUPONS

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HET VERGIF.

Het was reeds schemerig in de stad, toen de wagen weder stilhield voor het prachtige heerenhuis in Lincolns Inn.

Raffles stapte uit — en dadelijk reed Henderson weder terug, om nu Charles Brand te gaan afhalen.

In de kleederen van den gewaanden Graaf had Raffles een koperen huissleutel gevonden en een oogenblik later was hij binnengetroten.

Het was een gevaarlijk oogenblik, want de vestibule was daghelder verlicht en er traden hem dadelijk drie bedienden tegemoet.

Maar hij bootste zoo voortreffelijk den slependen gang van den Graaf na, en zijn vermomming was zoo bedriegelijk, dat geen der bedienden ook maar een oogenblik argwaan koesterde.

Ook zijn stem had denzelfden stootenden, eenigzins schorren klank van Graaf Houston, toen hij zich tot den butler richtte en vroeg:

„Mevrouw thuis?”

„De Gravin is zoeven thuisgekomen, en kleedt zich voor het diner, Graaf.”

„Het is goed.”

Raffles strompelde naar de lift, nam er in plaats, ging tot de tweede verdieping en begaf zich naar de werkkamer.

Harry was hem nagegaan, en ontdeed hem van zijn overjas, hoed en stok.

De bediende verwijderde zich geruischloos en Raffles bleef alleen.

Hij leunde achterover in den stoel en liet zijn blikken in het vertrek dwalen.

In een der hoeken stond een zeer zware en groote brandkast, die waarschijnlijk een speciale versterking van den vloer en van de steunmuren noodzakelijk had gemaakt.

Het was een splinternieuw meubel en voorzien van de modernste beveiligingen.

Raffles bekeek de kast met het oog van een kenner en mompelde:

„Gemaakt van het hardste nikkelstaal, en zeker niet veel minder dan een decimeter dik. Een cijferslot, afgeronde hoeken — John Raffles, dit meubelstuk zou heel wat van je vaardigheid eischen, als je het met geweld moest openen, ik ben benieuwd, of de Gravin de samenstelling van het cijfer kent.”

Een half uur verliep en toen klonk de gong voor het diner door het huis.

Eenige seconde later werd er op de deur geklopt, en trad de butler binnen, die zwijgend bleef staan.

Raffles begreep aanstonds wat de man wilde

— hij verwachtte waarschijnlijk dat zijn meester op hem zou leunen, als hij zich naar de eetzaal begaf.

Maar Raffles zeide :

„Laat maar — ik voel mij wat sterker de laatste dagen.”

De butler boog zwijgend en ging heen.

En met behulp van zijn dikken stok, dien hij in den hoek van de kamer had zien staan, ging Raffles met slepende passen de gang teneinde en trad de eetkamer binnen.

De Gravin had reeds aan tafel plaats genomen en Raffles zag, dat zij doodelijk bleek was, ofschoon zij volkomen meester van haar zenuwen scheen te zijn.

„Een bewonderenswaardige vrouw,” bromde hij voor zich heen. „Zij vergiftigt met evenveel kalmte haar medemenschen, als een beroepsjager een haasje neerlegt, naar ik geloof.”

Hij strompelde naar de tafel, terwijl de Gravin slechts even haar hoofd ophief om hem toe te knikken, liet zich in zijn stoel neervallen, bracht even zijn zakdoek aan zijn lippen en wachtte.

Bij het reusachtige buffet waren twee bedienden bezig, onder toezicht van den zwartgerokten butler.

Zij bewogen zich zwijgend, vlug en handig als voortreffelijk afgerichte bedienden, en liepen geruischloos tusschen de tafel en het buffet heen en weder.

Een hunner had de soep opgediend, de tweede rangschikte de schalen, en de butler begon het vleesch voor te snijden.

En gedurende den geheelen maaltijd bleef deze drukkende stilte in het groote vertrek hangen, slechts even afgebroken door een korte opmerking van een der echtelieden.

Maar intusschen had Raffles nu en dan een scherpen, onderzoekenden blik geworpen op het gelaat van de Gravin — en zijn geoefende menschenkennis zeide hem dat het oogenblik nog niet was aangebroken.

Het zou haar trouwens thans zeer moeilijk zijn gevallen hem het vergift toe te dienen, want Raffles had dadelijk gezien, dat er onaangebroken wijnflesschen met het lood nog om de kurk, op het buffet hadden gestaan, en dat de butler ze ook eigenhandig had opengebroken.

Hij aarzelde dan ook niet een paar glazen wijn te drinken, en hij moest bij zich zelf erkennen, dat de kok van den Graaf een meester in zijn vak was, de maaltijd smaakte hem voortreffelijk.

De bedienden schenen er wel aan gewoon

te zijn, dat deze twee menschen maar hoogst zelden een woord tot elkander richtten, en daar zij zelve nooit spraken, tenzij op zacht fluisterenden toon, hing er van het begin tot het einde van den maaltijd een naargeestige stilte in het vertrek.

Gravin Eleonore stond het eerst op, knikte haar gewaanden echtgenoot, dien zij ternauwernood had aangekeken, vluchtig toe en verliet het vertrek.

Raffles bleef nog eenigen tijd als in gedachten verzonken zitten, tot de butler eerbiedig op hem toe trad en zeide :

„Mag ik er den Graaf aan herinneren, dat het reeds vrij laat is, en dat hij om negen uur een afspraak heeft met Baron Garfield ?”

„Ik dank je Brace — maar ik blijf hier. Ik voel mij vanavond een weinig sterker dan gewoonlijk — en ik wil die paar uren niet bederven.”

„Zooals de Graaf beveelt,” zeide de butler.

„Ik ga naar mijn werkkamer. Maar ik wil niet gestoord worden, Brace. Geen bezoekersdus.”

„Zal ik er mijnheer de Graaf heengeleiden ?”

„Niet noodig. Ik gevoel mij sterker dan ik in langen tijd gedaan heb.”

„Daarmede wensch ik mijnheer de Graaf geluk,” zeide de butler op onderdanigen toon.

Raffles stond op, en ging, steunend op zijn dikken stok, het vertrek uit.

Een kwartier later was hij in een gemakkelijken stoel in zijn werkkamer gezeten.

Hij had een sigaret opgestoken, en dacht na.

Maar intusschen ontging hem geen enkel geluid in het groote huis.

Hij kon nog geen kwartier zoo gezeten hebben, of er naderde lichte schreden en de Gravin trad binnen.

Zij bleef even op den drempel van de deur staan en vroeg toen :

„Wat is dat Philip — heb je je afspraak met Garfield vergeten ?”

„Niet vergeten, Eleonore — met opzet laten varen. Ik gevoel mij wat flinker van avond en ik wil dat gevoel niet bederven door een inspannend gesprek.”

„Zooals je wilt — maar wat zie ik nu — rook je ?”

„Ja — vindt je het niet goed ?”

„Maar dat heeft Dr. Humber je toch nadrukkelijk verboden ?”

„Och — die dokters zouden iemand wel alles willen verbieden. Ik zeg je immers, dat ik mij veel beter gevoel vanavond. Een enkele sigaret zal mij niet hinderen.”

„Je moet het zelf weten,” hernam Eleonore

op koelen toon. „Je blijft dus thuis?”

„Ja, laat mijn groeje hier brengen.”

„Ik zal het zelf wel doen,” zeide de Gravin, en het kwam Raffles voor, dat haar stem een schorren klank had, toen zij dit zeide.

„Geef je anders geen moeite,” hernam hij. „Ga je zelf niet uit?”

„Nee — ik heb wat hoofdpijn.”

„Neem dan wat rust en als je die nare hoofdpijn kwijt bent, dan kon je mij wel wat gezelschap houden.”

Dadelijk zag Raffles aan het gezicht van de schoone vrouw, dat dergelijke woorden al zeer ongewoon klonken uit den mond van Graaf Houston.

Eleonore trok de prachtig geteekende wenkbrauwen hoog op, en scheen even sprakeloos te zijn.

Toen haalde zij de schouders op en antwoordde kortaf:

„Ik zal wel zien — als mijn hoofdpijn over is. Reken er echter niet op.”

En met deze woorden verliet zij het vertrek weder.

Raffles wachtte, tot hij haar voetstappen niet meer hoorde, en nam toen snel een klein zilveren doosje uit zijn vestzak, dat met een wit poeder gevuld was.

Hij keerde het boven zijn geopenden mond om, en slikte den inhoud naar binnen.

Hij trok een leelijk gezicht, want het tegenvergif was zeer bitter, maar toch begreep hij dat het noodig was, want zeker zou de Gravin hem niet verlaten, voor zij er zich van overtuigd had, dat hij zijn glas groc inderdaad had leeg gedronken.

„Ik hoop nu maar dat zij niet te lang wegblijft met haar drankje,” bromde hij voor zich heen, „want anders zal ik zeker onpasselijk worden, wanneer het tegenvergif zonder gezelschap in mijn maag moet vertoeven.”

Raffles moest echter nog geruimen tijd wachten, en het sloeg juist half twaalf toen de deur weder openging en de Gravin binnentrad met een blad, waarop een dampend glas groc stond.

Zij was nu bleeker dan de dood en haar hand trilde zoodanig dat het glas op het blad rammelde.

„Ik dacht eigenlijk, dat je al wel in je slaapkamer zoudt zijn, Philip,” zeide zij op zonderling veranderden toon. „Waarom ben je nog hier?”

„Ik had nog wat te doen, Eleonore,” antwoordde Raffles. „Maar wat beef je? Ben je koortsig?”

„Ja, ik gevoel mij niet geheel en al normaal,” antwoordde de schuldige vrouw. „Ik zal maar spoedig naar bed gaan. Maar eerst moet je je groc opdrinken — dan kan ik het glas weder meenemen.”

„Als ik je daar een genoeg mee doen,” hernam Raffles. „Maar het is nog wat heet, dunkt mij. Ga daar even zitten. Weet je wel, dat je vanavond bijzonder mooi bent. Eleonore — alleen verschrikkelijk bleek.”

De Gravin keek Houston met groote verbazing aan, en haar lippen krulden zich minachtend.

„Het verwondert mij, Philip — zulk een compliment uit jouw mond,” zeide zij toen.

„Haast je nu met je groc — ik heb vreeselijken slaap!”

„Je oogen schitteren koortsachtig — wij moesten morgen Dr. Humber eens voor je laten komen.”

Hij had in zijn glas geroerd, en zette het nu aan zijn lippen.

Even scheen het of Eleonore wilde opstaan, en naar hem toe wilde snellen — maar zij wist zich te beheerschen, en keek met een brandenden gloed in haar oogen toe, hoe haar echtgenoot den inhoud van het glas snel naar binnen goot.

Raffles stak haar het glas toe en zeide tevreden:

„Dat smaakte! En nu ga ik ook maar naar mijn slaapkamer — ik ben moe!”

„Zooals gewoonlijk!” zeide de Gravin op gesmoorden toon.

Zij nam het glas aan, keek Raffles een oogenblik met een vreemde uitdrukking op haar wasbleek gelaat aan, en verliet het vertrek.

Ook Raffles stond op, belde, en zeide tot Brace die binnentrad:

„Ik wil naar bed gaan Brace. Maak alles in orde.”

De butler boog en verwijderde zich.

Raffles ging naar de slaapkamer en begon zich langzaam te ontkleeden.

„Vreemd,” zeide hij, terwijl hij zijn jas uittrok — „Ik heb zulk een zonderling drukkend gevoel op de maag. Wat zou dat kunnen zijn?”

„Misschien heeft de Graaf hedenmiddag wel wat te veel van de champions gegeten,” meende Brace.

„En ik transpireer ook zoo! Het is of de vlammen mij uitbreken! Ga nu maar. Brace — ik zal mijzelf wel helpen, vanavond.”

„Zooals mijnheer de Graaf beveelt,” kwam

de butler. „Ik wensch mijnheer den Graaf een goede nachtrust.”

Hij boog en ging de slaapkamer uit.

Raffles ontkleedde zich nu snel en kroop in het breede, prachtige bed.

Hij wierp een blik op het horloge, dat hij in den vestzak van de kleederen van Graaf Houston had gevonden en zag dat het kwart over twaalf was.

„De tijd voor de groote comedie is aangebroken,” mompelde hij voor zich heen.

En dadelijk begon hij eerst flauwtjes, daarna harder te steunen, vervolgens luid te schreeuwen, en eindelijk stiet hij een langgerekt gegil uit, dat aanstonds twee der bedienden ijlings en doodelijk verschrikt deden toesnellen.

Een seconde later trad ook Brace het vertrek binnen, reeds in zijn hemdsmouwen en ten zeerste ontsteld.

„Maar Graaf — wat scheelt u?” riep hij verschrikt.

„O, die ontzettende pijn,” kreunde Raffles. „Ik sterf! Een dokter! Haal dokter Humber — dadelijk! Telephoneer hem! Haast je, Brace! Ik lijd onduelbaar!”

De deur vloog open en de Gravin, in een peignoir gekleed, trad met verwilderd gelaat het vertrek binnen.

„Wat is er Philip?” vroeg zij met bevende stem. „Je hebt mij vreeselijk doen schrikken, waarom gil je zoo?”

„Ik brand van binnen! Ik moet iets hebben binnengekregen — dat mij den dood aandoet! Telephoneer om Dokter Humber!”

„Maar — is het werkelijk zoo erg?” vroeg Eleonore sidderend.

„Haal Humber, zeg ik!” schreeuwde, Raffles, zich half oprichtend, maar dadelijk weer neervallend in de kussens. „Ik zal anders sterven — ik voel het!”

Zonder nader bevel af te wachten, snelde Brace heen, maar een paar minuten later keerde hij weer terug en riep ontzet:

„Ik kan geen aansluiting krijgen, Graaf!”

„Zend er dan een auto heen, maar vlug, vlug, om hemels wil! Ga zelf, Brace, en breng hem mee — tot iederen prijs! O! Ik verbrand van binnen!”

Brace vloog het vertrek uit, en de Gravin liet zich naast het bed op een stoel nedervallen, bleker dan een doode.

En tusschen haar tanden kon Raffles haar duidelijk hooren sissen:

„Hij had al dood moeten zijn. Zou alles nu nog mislukken? Dat nooit!”

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES R.

CLIX

PIRATE

ENZ.

DE STRAF.

Ruim een half uur later stond Charles uitmuntend vermomd als de oude huisdokter van Graaf Houston, aan het bed van den gewaanden Graaf.

De Gravin had in dien tijd het vertrek eenige malen verlaten, en Raffles begreep, dat zij zich naar den tuin had begeven, waar de Indiër aan de kleine tuinpoort waarschijnlijk zou hebben gewacht.

Maar zij zat weder naast het bed, toen de geneesheer binnentrad.

Hij maakte een buiging voor de Gravin, en ging haastig naar het bed, terwijl hij uitriep:

„Maar mijn waarde Houston — wat is dat nu? Wat hoor ik daar van Brace? Ben je eensklaps zoo ongesteld geworden?”

„Ik meende zoeven, dat ik zou sterven, dokter,” antwoordde Raffles met zwakke stem.

„Ik moet iets hebben gegeten of gedronken, dat mij zeer slecht bekomen is — het is mij, of er van binnen een vuur in mij brandt!”

De gewaande geneesheer had zijn hoed en tasch op een stoel neergezet en trad nu naar het bed, na zijn groote, hoornen lorgnet op zijn neus te hebben geklemd.

Hij deed, of hij Raffles nauwkeurig onderzocht voelde hem den pols, legde zijn hoofd op zijn borst om den hartslag te beluisteren, en nam zijn temperatuur op.

Toen richtte hij zich op, nam zijn lorgnet op, en keek de Gravin, die met bleek gelaat ter zijde was blijven staan, op eigenaardige wijze aan.

Toen zeide hij langzaam op ieder woord drukkend:

„Het zal u ten zeerste verbazen, Gravin, als ik u zeg, dat er met Houston iets gebeurd is, waarop niemand zeker verdacht had kunnen zijn, hij moet op de een of andere raadselachtige wijze vergif hebben binnengekregen. Hoe dat mogelijk is, en van welken aard dit vergif is, kan ik niet dadelijk vaststellen maar over enkele dagen — misschien reeds morgen, kan ik het hebben onderzocht. Ik zal nu Houston een drank voorschrijven, en als hij dien geregeld inneemt, is er geen onmiddellijk gevaar — hij kan dan over eenige dagen weder geheel hersteld zijn. Om u de waarheid te

zeggen verbaast het mij ten hoogste, dat hij het heeft overleefd. Ik kan niet anders denken, dan dat het vergif zeer oud is geweest en ten deele zijn doodelijke uitwerking heeft verloren. In ieder geval zou ik u ten sterkste aanraden, er een politiezaak van te maken. Er moet hier in huis iets gebeurd zijn, dat niet in den haak is. Wij mogen toch niet aannemen, dat uw man het vergif per ongeluk heeft binnengekregen!”

Gravin Eleonore moest zich aan een stoel-leuning vasthouden toen zij deze woorden hoorde.

Maar zij wist zich met inspanning van al haar krachten te beheerschen en zeide:

„Natuurlijk zullen wij dat doen, dokter. Ik moet u echter verklaren, dat ik er niets van begrijp, en ik hoop nog, dat u zich misschien vergist!”

„Dat is buitengesloten, Gravin!” hernam Charles kortaf. „Alle verschijnselen wijzen op vergiftiging — alleen ben ik den aard van het vergif nog niet, maar dat is slechts een kwestie van eenige dagen. Het middel dat ik uw man nu voorschrijf, zal hem zeer verzwakken — maar het zal hem tevens redden.”

Hij had zijn opschriftboekje te voorschijn gehaald en schreef nu een recept, waarop hij vervolgde:

„Ik zal dit zelf gaan afgeven. Laat uw man nu maar rustig liggen. Hij is buitengewoon zwak, en iedere opwindning zou hem kunnen dooden!”

Hij wierp nogmaals een blik op Raffles, die nu zachtjes lag te kreunen, boog voor de Gravin en verliet het vertrek.

Eenige oogenblikken bleef Eleonore onbewegelijk naar de gesloten deur staren.

Toen sprong zij op, als door een slang gestoken, en ijde het vertrek uit.

Raffles was alleen.

Hij drukte op de electriche bel, die onder het bereik van zijn hand aan een bedstijl was bevestigd.

Brace trad binnen.

„Ik wil, dat de bedienden nu weder naar bed gaan, Brace,” zeide Raffles met zwakke stem. „Ik gevoel mij reeds wat beter. Jij alleen behoeft maar te blijven, tot dokter Humber

mij het geneesmiddel heeft gebracht. Ga dan ook naar bed."

„Zooals de Graaf beveelt," zeide Brace.

En toen lag Raffles weder alleen in het ruime slaapvertrek.

Hij wachtte, tot hij de voetstappen van den butler niet meer hoorde, wierp de dekens van zich af, en sloop naar het venster, dat op den tuin uitzag.

Door een kier van het gordijn kon hij den geheelen tuin overzien.

En hij zag ook duidelijk een gedaante, die bij de tuindeur stond.

„Nu praat zij met den Indiër," bromde Raffles binnensmonds. „Het is tot dusverre juist gegaan als ik gedacht heb en het vervolg zal ook wel zijn, als ik het mij voorstelde. Nu de arme Houston niet dood is, zullen zij een van tweeën doen — of zij zullen hem met geweld nog een dosis van het vergift trachten in te geven, om het dan te doen voorkomen, alsof hij ondanks haar teedere zorgen toch nog overleden is, of zij zullen zich eenvoudig meester maken van zijn geld, en de vlucht nemen. En dat laatste lijk mij wel het waarschijnlijkste — want dokter Humber heeft dingen gezegd, die voor de Gravin verre van geruststellend zijn!"

Hij ging weder in bed liggen en een kwartier later kwam Brace binnen met een medicijnfleschje in papier gewikkeld.

„Zet het maar op het tafeltje en ga slapen, Brace!" zeide Raffles.

„Zal ik u niet liever eerst een lepel van den drank ingeven, Graaf?" vroeg de butler.

„Je hebt gelijk! Doe dat!"

En Raffles slikte een lepel van den drank — klaar water!"

Met een zucht van voldoening vlijdde hij zich in de kussens en Brace verliet op zijn teenen het vertrek.

Van dat oogenblik luisterde Raffles scherp naar alle geluiden, welke hij in het groote huis hoorde.

Er was ongeveer een half uur verstreken toen hij voetstappen in de gang hoorde, die sluipend nader kwamen.

Raffles' hand gleed onder de deken en greep daar de kolf van de revolver welke hij zooeven uit den zak van zijn broek had genomen, die over den stoel hing.

Het was duister in het vertrek, op het kleine lampje na, dat dicht bij het bed op een tafeltje stond, maar niettemin licht genoeg om te kunnen zien wat er voorviel.

De deur werd zeer voorzichtig geopend

en een gedaante verscheen op den drempel, die geruimen tijd aandachtig naar den kant van het bed keek, naar allen schijn om zich te overtuigen, dat de man die daar lag, rustig sliep, of althans onmachtig was, zich te bewegen.

En daarop werd de deur even zacht gesloten.

Nauwelijks was zij dicht, of Raffles liet zich uit het bed glijden, liep op het raam toe, sloeg het gordijn een weinig terzijde en liet het licht van een electrischen zaklantaarn beurtelings aan en uit gaan.

Toen liet hij het gordijn weder vallen en bromde vergenoeg voor zich heen:

„Binnen vijf minuten kan James hier zijn!"

Inderdaad — er waren nog geen vijf volle minuten verlopen, of buiten klonk een zeer zacht gerucht, alsof er iemand een ladder tegen den muur plaatste.

Raffles schoof opnieuw het gordijn terzijde en keek naar buiten.

Toen opende hij voorzichtig het raam — en Henderson, zijn trouwe metgezel op zooveel gevaarvolle tochten, klom naar binnen, zoo zacht als hij maar kon — en gemakkelijk viel het hem niet, met zijn geweldig lichaam!

Raffles sloot eerst weder raam en gordijn en legde den vinger op den mond.

Toen ging hij naar het bed, haalde de revolver te voorschijn, greep Henderson bij den arm en voerde hem het vertrek uit, naar de breede gang.

Hun voetstappen werden volkomen gedempt door den dikken, wijnrooden looper, toen zij snel maar geruischloos voortliepen.

Eindelijk stond Raffles stil en keek Henderson veelbeteekenend aan.

Aan de andere zijde van de deur, welke zij bereikt hadden, klonk zwak maar toch duidelijk verneembaar het gerammel van sleutels.

Eleonore en de Indiër hielden zich bezig met het onderzoek van de brandkast.

Het oor van John Raffles was te geoefend in dergelijke zaken, om zich te kunnen vergissen.

Hij bukte zich en wierp een blik door het sleutelgat.

De deur van de kast stond open en de Gravin hielp Rames Bashyam, den inhoud in een groot valies te pakken.

Raffles wachtte kalm tot het valies geheel was volgepakt, en de riemen waren dichtgesnoerd.

Nu en dan keek hij door het sleutelgat, en daarbij kwam hij tot de ontdekking dat de Gravin reeds in reisgewaad was, terwijl de

Indiër Europeesche kleederen droeg.

Hij draaide voorzichtig aan den knop van de deur, die niet gesloten bleek te zijn.

Toen gaf hij Henderson een wenk — en het volgende oogenblik stonden zij in het vertrek.

Eleonore had zich omgewend en uitte een gesmoorden kreet waarin ontzetting, verbazing en hevige schrik om den voorrang streden, toen zij daar haar gewaanden echtgenoot op den drempel zag staan, een revolver in de opgeheven vuist, en blijkbaar gezonder dan hij ooit geweest was.

„Ik dank u dat ge mij zooveel werk uit de hand hebt genomen, mijnheer de Magiër,” begon Raffles spottend. „Ik had dat eigenlijk zelf willen doen, moet ge weten. Neen, vooral geen beweging, want ik zou u zonder pardon neerschieten. Gij moet begrijpen dat ik daartoe het volste recht heb. Maak hem onschadelijk, James,” zoo wendde hij zich tot den reus, die op het eerste beval stond te wachten.

Met een paar sprongen was Henderson bij den Indiër.

Deze bracht de hand naar zijn zak maar de reus was juist even te vlug voor hem.

Zijn linkervuist schoot bliksemsnel naar zijn kaak — en de man viel als een kegel om, en bleef roerloos liggen.

In een ommezien had Henderson hem gebonden, en den mond gekneveld.

Eleonore had sprakeloos van verbazing en schrik toegekeken.

„Wat heeft dat te beteekenen, Philip?” vroeg zij op schorren toon. „Was dat van zoeven dan alles comédie? Ben je niet ziek?”

„Niet in het minst m'n lieve,” antwoordde Raffles zoetsappig. „Ik gevoel mij gezonder dan ooit. Ik heb je leelijk drankje — mijn groc, je weet wel! — weliswaar ingeslikt — maar ik had mijn voorzorgen genomen. En nu genoeg gepraat, mooie duivelin. Ik zal genoodzaakt zijn jou eveneens te binden en te knevelen.”

„Wat heb je met mij voor?” riep Eleonore bevend en krijtwit.

„O, maak je niet ongerust, dooden zal ik je niet. Ik heb een ander plannetje — en je zult het spoedig genoeg leeren kennen!”

En daarop bond hij de vrouw een doek voor haar mond, bevestigde haar handen op den rug, en gelastte haar, met de revolver nog altijd in de hand, naar beneden te gaan.

Henderson wierp den Indiër over zijn schouder, zooals hij een zak meel zou hebben gedaan, en de zonderlinge stoet daalde de breede trap af, ging de vestibule door, bereikte

den tuin, en schreed naar de tuindeur.

„Heb je den sleutel, James?” vroeg Raffles fluisterend.

„Hier is hij, mijnheer!”

De deur werd geopend en Raffles liet een zacht gefluit hooren.

Uit de duisternis kwam een groote auto aanrijden, met Charles achter het stuurwiel.

Niemand was er heide en verre te zien in deze deftige buurt.

Snel werden de twee gevangenen in de auto getild, die haastig wegreed.

Nog voor het kriecken van den dag had de groote wagen het vliegveld van Hendon bereikt, waar hij stilstond.

Raffles stapte uit, en ging het veld op, verlicht door eenige booglampen, maar thans weder als Lord Aberdeen, want binnen in den wagen had hij, nadat de beide gevangenen door toepassing van een paar druppels chloroform bedwelmd waren, zijn vermomming weder van zich geworpen.

Daar, in een der talrijke hangars, stond de ranke vliegmaschine, ontsproten aan het geniale brein van den Grooten Onbekende, de „Sperwer,” een door electriciteit gedreven vliegtuig, waarvan de motor van Raffles tegen nieuwsgierige blikken werd beveiligd door een kast van aluminium.

De uiterlijk vorm van dit toestel week niet zeer veel af van dien der gewone vliegmaschinen — maar met den „Sperwer” kon men de wonderbaarlijke snelheid van 500 kilometer per uur bereiken!

Een goede fool aan een paar beamhten, en de mededeeling, dat Zijne Lordschap een verre reis ging ondernemen, waren voldoende, om de bedienden van het vliegveld, waar alleen zeer rijke sportvliegers hun toestellen bewaarden, spoed te doen betrachten.

Een oogenblik later steeg de machine op, en Raffles liet haar weder dalen op een weiland in de onmiddellijke nabijheid van de auto, wier felle lantaarns hij gemakkelijk kon onderscheiden.

De twee bewusteloze gevangenen werden vlug ingescheept, Charles voegde zich bij Raffles — en terwijl Henderson de auto naar Londen terugreed, verhief de „Sperwer” zich pijlsnel weder in het luchtruim, om koers te zetten naar een onbewoond eiland in den Grooten Oceaan, waar zij een dag later neerstreek....

Toen Eleonore en de Indiër op een eenzame plek ontwaakten, en zich verbaasd de oogen uitwreven, vestigde hun blik zich tenslotte

op een man, die met gekruiste armen voor hen stond, en die het uiterlijk had van Graaf Philip Houston.

Het was John Raffles.

Hij keek een oogenblik spottend neer op de twee misdadige geliefden en begon toen:

„Luister Gravin Eleonore, en ook gij Rames Bashyam. Gij hebt elkander liefde gezworen, en ik ben voornemens, die liefde op de proef te stellen. Gij zijt hier — al zult gij het niet dadelijk willen gelooven — op een geheel onbewoond eiland en verre van iedere scheepsvaartroute. Er is geen denken aan dat gij hier zult weggkomen als ik het niet wil — ik John Raffles — de Groote Onbekende! Dit eiland is mijn eigendom — met nog vele andere onbewoonde eilanden. Gij zult hier alles vinden wat noodig is om te kunnen leven, wapens, een huis, kleeding, dekking en voedsel. Gij zult hier een vol jaar blijven. Ik ben een vorschier in de menschelijke ziel, moet ge weten, en ik ben er zeer nieuwsgierig naar, of uwe brandende liefde bestand zal blijken tegen een jaar eenzaamheid. Over driehonderd-vijf-en-zestig dagen keer ik terug, om te zien, hoe mijn proefneming is afgelopen. En dank den hemel,

dat ik het hierbij laat — laffe moordenaars, gij hartelooze vrouw! Wat uw echtgenoot betreft — hij zal alles weten — behalve de plek waar gij zijt. Tot loon van mijn tusshenkomst behoud ik zijn geld, dat gij hebt willen stelen. En als het u belang inboezemt — ik zal uw man weten te genezen — als gij hem ooit weerziet, dan zal het zijn als een prachtig man, die in staat zal zijn, u te vertreden als een worm — als hij er lust in mocht gevoelen. En nu vaarwel — of liever tot weerziens — wellicht loutert u het verblijf op dit verrukkelijk eiland — zooveel te beter voor U.”

Het volgend oogenblik, voor het schuldige paar van zijn verrassing bekomen was, had de Groote Onbekende zich verwijderd, en hij was verdwenen, alsof hij door den grond was gezonken.

Eleonore en de Indiër ijlden naar een heuvel, dien zij snel begonnen te beklommen, om naar het schip uit te zien, dat hen hier had gebracht.

Maar zij konden niets ontwaren....

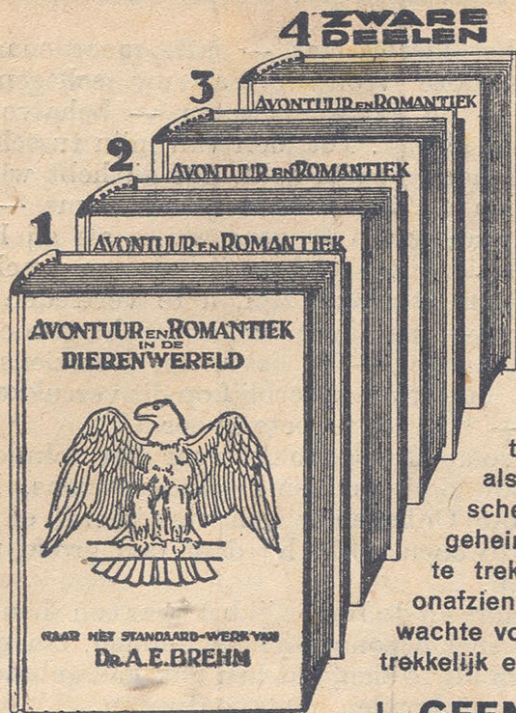
Tien minuten later echter snorde boven hun hoofd een vliegmaschine, die zich met verbijsterende snelheid verwijderde....

De volgende aflevering bevat:

Het Kasteel aan de Aisne.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

**GEEN DROOG
WETENSCHAPPELIJK
WERK** ←

MAAR uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen . . . . De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen . . . . En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties . . . . Rijk vertelmateriaal voor de scholen . . . . Gezellige boeken . . . . Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo! . . . .

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keorraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON ←

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
* { tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl. ....
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM _____

ADRES _____

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.

*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*

DIE PRACHTIGE ECHTE DIAMANTRINGEN VAN 14 KARAATS GOUD

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

CLYSMA No. 30	NORTH STATE
MAVRIDES ROYAL	GOLD DOLLAR
CLIX	PIRATE
BRISTOL	FLAG (10 STUKS)

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON
GRATIS PUNTEN

Gelieve mij gratis en franco Uw ringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam .....

Adres .....

Stad .....

L 44

Te posten in open enveloppe, portio 1½ cent. Van éénzelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS